

IMMACULATA

6/2009

č. 106

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné

- Prosinec** – Abychom očekávali příchod Páně plni naděje a důvěry tak jako Ty, Maria, která jsi byla připravena na narození Mesiáše v Betlémě.
- Leden** – Abychom uměli být nástroji pokoje a smíření v rodině, na pracovišti, uprostřed našich společenství.
- Únor** – Abychom se podle tvého vzoru, Matko, naučili milovat Ježíše v těch, kteří trpí na těle a na duchu.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svěřil Bůh celý řád milosrdenství. Já, ..., nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností, cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhledala všechny bludy“, abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhostejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyt Tvýma rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno. Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěťeni.

Milí čtenáři,

opět stojíme na prahu Vánoc a naše pozornost se soustřeďuje na události kolem narození Božího Syna, náš pohled je upřen na Marii, Josefa a dítě Ježíš. Co nám chce říci prostý, a přesto podivuhodný život Svaté rodiny?

Na jedné straně vidíme, že se dějí velké věci – naplňují se Boží přísliby. Na druhé straně si všímáme, že se vše odehrává za zcela normálních, obvyklých okolností. Boží všemohoucnost a sláva prostupuje lidské věci, spojuje se s nimi, ale zároveň jako by se za ně schovávala. Boží Syn nám dává příklad: všednost je tady proto, aby byla posvěcena; žádná pozemská situace – byť na pohled zcela bezvýznamná a všední – není zbytečná, stává prostředkem posvěcení a také příležitostí k setkání s Pánem.

Milí čtenáři, i my prožíváme svou všednost. Vezme, že to je cesta, kterou posvětil Bůh, na níž můžeme Pána potkat. V Betlémě andělé zpívali: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem, v kterých má Bůh zalíbení!“ Kéž Pán najde zalíbení i v nás a naše křesťanské domy ať se stanou domy pokoje, kde se projevuje upřímná vzájemná láska posvěcující každý všední okamžik.

br. Bohdan

CHVÁLY BOHA NEJVYŠŠÍHO

Ty jediný jsi svatý Pán a Bůh, *který činíš divy.*

Ty jsi silný, ty jsi veliký, ty jsi nejvyšší,

ty jsi Král všemohoucí,

ty *Otče svatý*, Králi *nebe a země*.

Ty jsi trojí a jediný Pán Bůh bohů,

ty jsi dobro, všechno dobro, nejvyšší dobro,

Pán Bůh živý a pravý.

Ty jsi láska, ty jsi moudrost, ty jsi pokora,

ty jsi trpělivost, ty jsi krása, ty jsi laskavost,

ty jsi bezpečí, ty jsi klid, ty jsi radost,

ty jsi naše naděje a potěšení,

ty jsi spravedlnost, ty jsi mírnost,

ty jsi všechno naše bohatství v plné míře.

Ty jsi krása, ty jsi mírnost,

ty jsi ochránce, ty jsi náš strážce a obhájce,

ty jsi síla, ty jsi občerstvení.

Ty jsi naše naděje, ty jsi naše víra, ty jsi naše láska,

ty jsi celá naše sladkost, ty jsi náš věčný život.

Velký a obdivuhodný Pán, všemohoucí Bůh,

milosrdný Spasitel.

Sv. František z Assisi

HRDINA BOŽÍ SVATÝ ANTONÍN Z PADOVY

WILHELM HÜNERMANN

čtení na pokračování (18)

Holubice a sokol

Nastával už podzim, když se Antonín do své chudé cely vrátil. Cítil se unaven a vyčerpán. Kvůli těžké nemoci jej síly opustily. Brzo, to věděl, se snese na jeho život noc, v níž nikdo nemůže mít na nic vliv. Jeho ústa, která tak často zvěstovala Boží chválu a hříšníky povolávala k pokání a obrácení srdcí, měla umlknout. Zamýšlel však zanechat po sobě odkaz.

Jednoho dne řekl Lukáši Belludimu:

„Kardinál Rinaldo, biskup z Ostie, si mě žádá do Říma, abych mu sepsal svá kázání. Chci vyhovět jeho přání. Snad by mohlo přinést mé chudé slovo i po mé smrti ještě trochu dobra.“

Pozdě do noci sedával teď ve své cele a psal. Častokrát odkládal pero z ruky, až když klášterní zvonek zval na jitřní.

Přišel Boží hod vánoční. Antonín věděl, že to bude jeho poslední, který na zemi oslaví. Když poklekl před jeslemi Zakladatele, které byly podle příkladu sv. Františka postaveny v kostele Nejsvětější Panny Marie, zachvátilo jej předivné vzrušení.

„Ubohé dětátko,“ promluvil řeholník a oči se mu zaleskly slzami, „ve veškerém tvém nedostatku jsi skutečným menším bratrem. Poskytuješ nám ze svého trůnu z otýpky slámy vzácný a drahý dar své chudoby a andělé zpívají Gloria pokoje. Můj život byl ubohý, a přece bohatý ve tvé lásce. Zůstávej se mou s tvou milovanou nouzí a v hodině poslední také mně pošli anděla, který mi zvěstuje radost nalezení Tebe ve věčné svaté noci!“

Jakmile bylo dozpíváno Evangelium, vyšel na ambon. Dveřmi kostela lomcoval noční víchr. Pod ledovým plédem zimy spala zmrzlá zem bez života. Řeholník avšak zvolal jásavým tónem:

„Děkujeme ti, svatý Otče, že jsi nám uprostřed zimy připravil jaro, jaro plné líbeznoti, narozením tvého záviděného Syna Ježíše. Dnes ze sebe vydala Nejsvětější Panna, požehnaná země, ratolest obsypanou květy. Dnes hrají andělé na harfy: Sláva Bohu na Výsostech! Dnes bude znovu darován

světu pokoj a mír. Ej, vskutku, všechno je smích a radost! Tak pravil Anděl pastýřům: Hleďte, zvěstujte vám radost!“

Krátce před začátkem velkého půstu Antonín učinil ve své cele poslední čaru perem. Psal doslov ke své sbírce kázání.

„Ke chvále Boží i k vnitřnímu povznesení čtenářů a posluchačů jsme sestavili z Písma s výroky obou zákonů mystický vůz, aby se na něm duše, podobně jako Eliáš, vznesla nad věci pozemské a nebeskými rozmluvami se přiblížila k Bohu. Tato čtení jsem navzájem přizpůsobil podle vnuknutí Božské milosti a nechal jsem při tom přítěci malý pramínek mého chudého vědění s bázní a studem, neboť jsem příliš slabý pro takový velký a naléhavý úkol, ale přinucen a přemožen prosbami spolubratrů a z lásky k těm, kteří mě k tomu přiměli.“

Když Lukáš Belludi nazítří ráno vstoupil do jeho cely, Antonín mu podal dokončené dílo a řekl:

„Vezmi si, bratře, co jsem napsal! Je to bída a dílo plné nedokonalosti; jelikož pero mi bylo špatným nástrojem pro to, abych sepsal, co mi Duch Boží vkládal do úst, když jsem promlouval k lidem. Přesto jsem do této knihy vložil celé své srdce, a pokud se po mé smrti rozbuší, najdeš ho.“

Lukáš Belludi poklekl, políbil ruku, jež jej tak přebohatě obdarovala, a rozplakal se radostí.

Téhož dne se Antonín vydal ke klášteru klarisek nacházejícímu se v sousedství konventu minoritů. Žila tam pravá a zbožná nevěsta Kristova, jeptiška Helena Enselmini, která pocházela ze slavné padovské patricijské rodiny, obětovala mládí a bohatství s radostí, když přijala závoj svatě Kláry.

Jako kdysi Maria z Betanie seděla u nohou Mistra, aby naslouchala jeho slovu, přijala Helena Antonínovu návštěvu plna vnitřní ochoty do svého srdce. Antonín, jenž jí viděl do duše, byl velmi jat její krásou, která se před ním vyjevila jako kvetoucí jarní zahrada plná nádhery. V její přítomnosti nebylo jeho slovo jen chabým lidským výrokem,

stalo se zpěvem a jásosem a probouzelo v mlčící duši sestry ozvěnu nebeské harfy.

Toho rána jí Antonín podal jako plachý ctitel větvičku mandlovníku obsypanou květy se slovy:

„Přijmi, milá sestro, prvního posla jara! Přináší ti pozdrav od milého Boha. Pohled, jak je pěkná! Zázračná větévka z nebeské zahrady! Všechna něha našeho Spasitele spočívá v jejích květech! Vezmi si ji, sestro! Když nad ni skloníš svou tvář, pošeptá ti: Bůh tě miluje!“

„Děkuji ti, otče!“ odpověděla mladá nevěsta Kristova zářic radostí. „Kěž ti Bůh za to jednou odplatí korunou věčné krásy!“

„Ba, jde se k domovu!“ přikývl Antonín zamyšleně. „Naposled vidím jaro na zemi. Jakmile jeho květy uschnou v žáru letního slunce, vydám se k Bohu. Ty mne budeš však následovat, dřív než přijde zima.“

„Magnificat anima mea Dominum!“ odpověděla klariska plna velké radosti.

Kněz upadl do mlčenlivého přemýšlení. Konečně se tichým hlasem rozpovídal, jako by sám pro sebe:

„Řeka života bystře šumí z hor do posledního údolí. Sny mého mládí mne vynesly vysoko a vylétly ke slunci jako orel, který svůj zrak před jeho oslepující září nepřivírá. Nebyl jsem však roven ptáčímu králi, nýbrž našemu bratru skřivánkovi, který se jen mírně vznesl nad hroudu, aby zazpíval Bohu svůj chvalozpěv. Poněvadž jsem byl ještě mlád, sahaly mé ruce po nejvyšší koruně. Myslel jsem si, že tento svět budu smět opustit ozdoben korunou mučednickou. Leč mé čelo nenese žádný diadém a mé ruce jsou prázdné. Nemohou Bohu dát nic než snad chudou ratolest z mandlovníku několika dobrých skutků. Červené zlato krve mučedníků svému Pánu nepřinesou. Jako žebrák se k němu vracím zpátky a nemám nic než hrst květů, které jsem našel cestou. Kěž by si je Bůh přivinul k srdci tak mile jako ty, sestro Heleno, větvičku, kterou ti má láska dala.“

„Ach, otče!“ zvolala řeholnice. „Přinášíš Bohu celé jaro, zahradu plnou voňavých květin. Kolik duší, které tvé slovo obrátilo, tě předesílá! Oni tě ozdobí květy své vděčnosti a Bůh ověncí tvé čelo svým soucitím.“

„Co jsem učinil, nebylo nic!“ potřásl Antonín hlavou. „Ale Boží milosrdenství je veliké. Tedy k němu jdu pln důvěry jako dítě, které se po dlouhém bloudění vrací zpátky ke svému otci a ví, že

navzdory svým nedostatkům nalezne otevřenou náruč lásky.“

Nadlouho už víc k sobě nepromluvíli, avšak akord jejich umklých duší souzněl v podivuhodné harmonii.

Naposled nastaly svaté dny velkého půstu. Ještě jedenkrát Antonín promlouval k zástupům o umučení našeho Pána. Jeho slovo bušilo do srdcí jako na zavřené dveře, aby se otevřela a přijala světlo Boží do své temnoty.

Zbloudilé duše se navracely do přístavu Boží lásky a pokoje. Ve tmě zpovědnice svěřovaly knězi všechny své hříchy. Lichváři odevzdávali zpět chudým vymámené dávky. Nevěstky se zřikaly své hanby a stávaly se kajnicemi. Prádné spory skončily. Mladí lidé zpřetrhali okovy svých vášní. V Padově rozkvetlo opravdové jaro Boží lásky.

Antonín sestoupil i do temnoty vězení. Zoufalým lidem, kteří lichvou ztratili všechn svůj majetek a teď se topili v dlužích, dal útěchu a novou naději. Pro ně se stal Antonín prosebníkem, jenž putoval dům od domu, aby nasbíral peníze, které je spasil.

V pašijovém týdnu vydali měšťané z Padovy kvůli připomínce světce zákon, podle něhož napříště už nikdo nesmí být kvůli dluhům uvržen do žaláře.

Na Velký pátek kázal Antonín vzdor všem svým neduhům tak mocně, že uchvátil srdce.

Všechny obchody a dílny byly zavřeny. Třicet tisíc lidí zaplnilo náměstí kolem zahaleného kříže, který přiznal tak dlouho skrytý znak mučednictví našeho Pána. Hlasitým, naléhavým hlasem komentoval text Evangelia:

„Bude vydán pohanům, týrán, bičován, poplíván a poté, co jej zbičují, jej zabijí.“

V tu samou hodinu se v lesíku nedaleko města utábořila nebezpečná banda. Byla to jedna ze zatloulaných tlup, které drancující a okrádající táhly zemí a zabily každého, nešetříce ani dítě v mateřské náruči.

„V Padově se dneska dobře nabalíme!“ smál se hejtman. „Nikdo není doma. Ti blázní dřepí všichni u svého mnicha a nechávají si od něj cosi vysvětlovat.“

„Tím to budeme mít snazší!“ šklebil se jeden z banditů, který tehdy patřil ke zlořečené bandě

Ezzelina. „Až začnou znít zvony, odtáhneme!“ mínil jiný. Jenže jeden mladý rváč se rozesmál.

„To by mohlo být dlouhé čekání. Dnes je Velký pátek. To se zvony ani nepohnou.“

„Velký pátek!“ opakoval váhavě zbojník se sivou hlavou a tváří posetou šrámy. „To je den, kdy jej přece ukřížovali. Snad byste nechtěli právě dnes...!“

„Co to žvaníš, blázne!“ přerušil ho hejtman. „Taková skvělá příležitost nás už nepotká. Sama městská stráž dnes za svým svatým běžela.“

„Jestli pak je opravdu světec?“ zeptal se opatrně mladík.

„Na to se můžeš spolehnout!“ odpověděl stařec. „Ve všech krčmách po cestě se vypravuje o zázracích, které vykonal. Bylo jedno malé děvčátko, mohlo mít asi čtyři roky. Měla padoucnici a na obě nohy byla ochrnutá tak, že lezla po čtyřech jako zvířátko. Mnich udělal nad tím ubohým stvořením slavnostní znamení kříže a ono se uzdravilo a mohlo od té chvíle stát a chodit jako každé jiné dítě.“

„Vrátil zrak slepým a vzkřísil mrtvé!“ doplnil jiný.

„Láry fáry!“ smál se zas jeden. „V noclehárnách a krčmách se toho napovídá. Všechno jsou to výmysly.“

„Chtěl bych ho někdy vidět,“ přiznal se mladík. „Světe, který koná zázraky, člověk přece nepotkává každý den.“

„My u něho nemáme co pohledávat!“ odsekl hrubě velitel. „Nechcete snad být tím zbožným davem rozvšnění po lese!“

„Rád bych věděl, jestli je to ten samý...“ mumlal Luigi, který nosil koženou pásku přes levé oko.

„Co si to tam šeptáš pod vousy?“ zeptal se hejtman. Luigi chvíli počítal horlivě na prstech. „Osm nebo devět let to může být...“ řekl potom. „Byl jsem u jedné vyhlášené bandy. Tehdy k nám přišel, když jsme tábořili u jakési kaple v kraji kolem Trevisa, taky jeden mnich. Vypadal jako světec a taky svatý byl. Nejdřív jsme ho chtěli nožem trochu polechtat na zádech, ale pak čert ví proč jsme se u něj vyzpovídali a polepšení slíbili.“

„Museli jste být ale pořádně opilí!“ hihňal se mladík.

„Tvoje obrácení jaksi nebylo nastálo!?“ bavil se šedivec.

„Tehdy jsme to každopádně vážně mysleli! Banda se rozprášila. Najímal jsem znovu jako dřív námořníky na jedné genuenské lodi. Před prokletým ostrovem Korsika nás přepadli piráti. Nebránili jsme se zle a oni nakonec odtáhli se zkrvavělými hlavami. Jenže jeden mizera mě píchl nožem do tváře a připravil mě o levé oko. Pak jsem si dlouho poležel ve špitále v přístavu Genua. Když jsem se uzdravil, měl jsem křesťanské mořeplavby dost.

Jinou práci jsem se svou ošklivou vizáží nesehnal. Nějakou dobu jsem se potloukal jako vagabund kram, až jsem konečně došel k vám. Ale stejně bych rád věděl, jestli je řeholník z Padovy ten samý, před kterým jsme tehdy hodili nože do ohně.“

„Přestaňte konečně s tou pitomostí!“ rozkázal velitel. „Je čas. Jde se!“

Sotva přišli do blízkosti kostela Nejsvětější Panny Marie, nebyli s to zvládnout svou zvědavost. Z rozlehlého náměstí se ozýval minoritův hlas a jeho slova upoutávala dav natolik, že nikdo zpustlé osobky, nenápadně se přibližující, dokonce ani nezpозoroval.

Antonín mluvil ke svým posluchačům:

„Pán napsal vlastní krví naše jména na své ruce,“ zvolal Antonín k houfu, „aby je ukázal Otcí a vyprosil pro nás milosrdenství. Prorok Izaiáš řekl: Cožpak matka může zapomenout na své dítě, neslitovat se nad plodem svého těla? A i kdyby to dokázala, tak já na tebe nikdy nezapomenu. Podívej, mám tě zapsaného do svých rukou!“

Kazatel na okamžik ustal a zvedl oči k nebi. V povětří zašumělo a vzápětí uviděli všichni, kteří na něj hleděli, dva sokoly pronásledující na smrt vylekanou holubičku.

„Dravci jsou nad námi!“ křičel řeholník. „Přikazují vám, bratři sokolící, abyste nechali na pokoji ubohou holubici, kterou stiháte! Pojd sem, má sestro, ať tě ochráním!“

I stalo se, že se dravci uprostřed letu zastavili. Holubice slétla a vyčerpaná padla k nohám kazatele, jenž ji s láskyplnou něžností zvedl a skryl do svých dlaní. Sokoli zakroužili nad náměstím a odlétli pryč.

„Ubohá sestřičko holubičko!“ pověděl menší bratr. „Už ti nic zlého neudělají. Roztáhni křídla a leť do svého hnízda!“

Bílá holubička vzlétla a zmizela za zdmi kostela.

„Dravci jsou nad námi!“ pokračoval kazatel hřmotným hlasem. „Nedbají ani svatého dne, kdy zemřel Spasitel. Bratři moji! Sokoli zabíjejí z hladu, ale jsou tací, kteří zabíjejí z krutosti. Nicméně jsou i oni krví Ježíšovou vykoupeni; poněvadž i jména vrahů, kteří viseli na šibenici po obou stranách kříže, si Pán vepsal do rukou.“

„O čem to mluví?“ žasl dav. „Koho má na mysli?“

„Je to on!“ sténal lupič Luigi. „Je to ten samý, který jednoho večera přišel za námi a obrátil nás.“

„Ale já vám povídám,“ volal řeholník a jeho plamenný pohled jak ohnivý meč přes davy propíchoval zbojníky zamíchané do shluku posluchačů, „obraťte se, jak to udělali oba sokoli! Nechte v klidu mou milou holubičku! Obráťte se jako kající lotr a také vám se dostane milosrdenství a odpuštění vaší těžké viny!“

Když kněz skončil a shromáždění mlčky řídlo, protlačil se Luigi dopředu a vrhl se k nohám světce, celý se třásl a koktal:

„Otče, odpusť mi ještě jednou! Zhřešil jsem proti nebi i proti tobě!“

Jako přitaženi jakousi tajuplnou, nevysvětlitelnou mocí, následovali banditi své kápo a stanuli před Antonínem se svěšenými hlavami. Lidé, kteří se ještě na náměstí zdrželi, zírali nedůvěřivě na cizí kumpány.

„To jsou oni!“ zaječela jedna z žen. „Jsou to zbojníci! Zapálili mi střechu nad hlavou a vyhnali z maštale poslední dobytek!“

„Chyťte je! Lapte je! Pověste je! Postavte je před soud!“ burácel dav, který se po ženině křiku zase natlačil nazpátek. Leč Antonín se postavil před zločince a nahlas křikl:

„Nesudte, abyste nebyli souzeni! V nebi je větší radost z hříšníka, který učiní pokání, než z devadesáti devíti spravedlivých, kteří pokání nepotřebují.“ Pak přikryl lemem své chudé kutny hlavu před sebou klečícího a hluboce pohnut promluvil: „Tento můj bratr byl mrtev, a zas ožil, byl ztracen, a znovu nalezen!“ Obrátil se k veliteli a připomněl: „Vrať ženě, cos jí ukradl!“

Vtom vůdce bandy odvázal od pasu měšec a hodil jej ženě, která tam pořád stála opářená lekem.

„Nyní pojdte se mnou k tribunálu pokání a odpuštění!“ vyzval Antonín lupiče a zavedl je do kostela Nejsvětější Panny Marie.

Luigi byl první, který se vyznal ze svých hříchů.

„Dobře, můj synu!“ řekl mu kněz, když skončil. „Také k tobě mluví Pán: Budeš se mnou v ráji.“

Banda, která přitáhla město vyplenit, v něm našla pokoj a spásu Velkého pátku.

*z německého originálu Der Gottesruffer von Padua
přeložila Milada Prchalová*

Promluva Svatého otce při modlitbě Anděl Páně 8. 2. 2009

Nejhorší nemoc člověka

„Ačkoliv je nemoc součástí lidské zkušenosti, nedaří se nám zvyknout si na ni. Není tomu tak pouze proto, že bývá někdy tvrdá a těžká, ale proto, poněvadž my, lidé, jsme stvořeni pro život, pro plnohodnotný život. Právem naše ‚vnitřní vnímání‘ odhaluje Boha jako naplnění našeho života, ba ještě víc: věčného a plnohodnotného života. Když jsme ale stíženi zlem a naše modlitby se zdají být bez odezvy, stupňuje se naše zoufalství a ptáme se: Cožpak toto je vůle Boží?”

Právě na tuto otázku nacházíme odpověď v evangeliu. Čteme například, že Ježíš uzdravil mnoho těch, kteří trpěli všemi možnými nemocemi, a vyhnal mnoho démonů (srv. Mk 1,34). Na jiném místě v evangeliu sv. Matouše stojí: *I procházel Ježíš celou Galileji, učil v jejích synagogách, hlásal evangelium o království Božím a uzdravoval všelikou nemoc a všeliký neduh v lidu.* (Mt 4,23). Ježíš nepřipouští žádnou pochybnost: Bůh – jehož tvář nám On sám zjevil – je Bohem života, který nás osvobozuje od veškerého zla. Znamením této jeho moci lásky jsou uzdravení, která přináší: Ukazuje tak, že Boží království je blízko a v něm bude obnovena pro muže i ženy úplná neporušitelnost ducha i těla.

Říkám, že tato uzdravení jsou znamením: Přivádějí nás k poselství Kristovu, přivádějí nás k Bohu a pomáhají nám porozumět, že pravou a nejhorší nemocí člověka je nepřítomnost Boha, zdroje pravdy a lásky. Jen smíření s Bohem nám může dát pravé uzdravení, pravý život, protože život bez lásky a bez pravdy není žádným životem. Boží království je totiž přítomnost pravdy a lásky a toto znamená uzdravení v hloubce naší existence. Tak pochopíme, že Ježíšovo hlásání Božího království a jím uskutečněná uzdravení jsou těsně spojena: vytvářejí jedinečné poselství naděje a spásy...“

Podle Information FMG 4/2009

Maria – Neposkvrněná

„Kdo jsi, ó Paní? Kdo jsi, ó Neposkvrněná? Nejsem schopen probádat skutečnost, že jsem Boží tvor. Překračuje mé síly pochopit, co znamená být adoptovaným dítětem Božím.“

A Ty, Neposkvrněná, kdo jsi? Nejen tvor, nejen adoptované dítě Boží, ale Matka Boha, a to ne adoptovaná, ale pravá Boží Matka.

Toto není jen domněnka, pravděpodobnost, ale jistota, jistota úplná, dogma víry.

A zdaleka jsi Boží Matkou i dnes? Titul matky se nemění. Navěky Ti Bůh bude říkat „Matko moje“... Ten, kdo ustanovil čtvrté přikázání, bude Tě mít v úctě navěky, vždy... Kdo jen jsi?

A Bohu vtělenému se zalíbilo, aby byl nazýván Syn člověka. Avšak lidé to nepochopili. A i dnes jen málo z nich to chápe, a jak nedokonale.

Dovol mi, abych Tě chválil, ó nejsvětější Panno.

Velebím Tě, ó Otče náš na nebesích, za to, žes do jejího přečistého lůna svého Jednorozeného syna vložil.

Velebím Tě, Synu Boží, žes do jejího přečistého lůna chtěl vstoupit a stát se takto pravým a skutečným jejím Synem.

Velebím Tě, ó Přesvatý Duchu, žes v jejím neposkvrněném lůně tělo Syna Božího chtěl uformovat.

Velebím Tě, Nejsvětější Trojice, ó Bože ve svaté Trojici jediný, za tak božské vyvýšení Neposkvrněné.

A nebudu polevovat! Každý den po probuzení se ze svého snu budu Tě, Bože, pokorně s čelem u země velebit slovy: Sláva Otci i Synu, i Duchu Svatému. Jako byla na počátku i nyní i vždycky až na věky věků. Amen.

Dovol, abych Tě chválil, Nejsvětější Panno. Dovol mi, abych tě chválil na úkor sebe. Dovol mi, abych pro Tebe a jen pro Tebe pracoval, trpěl, vy-potřeboval se a umřel. Dovol, aby k Tobě přivedl celý svět. Dovol mi, abych se přičinil k ještě většímu, k co největšímu vyvýšení Tebe. Dovol, abych Ti přinesl takovou chválu, jakou Ti ještě nikdo nepřinesl. Dovol, aby jiní mě v horlivosti o vyvýšení Tebe předbíhali, a já je, a takto aby ve šlechetném závodění Tvá chvála rostla stále více, rychleji, mocněji, tak jak si to přeje Ten, který Tě nevypověditelně nad všechno tvorstvo vyvýšil.

V Tobě jedné je Bůh nesrovnatelně více veleben než ve všech svých svatých.

Pro Tebe Bůh stvořil svět. Pro Tebe Bůh i mne povolal k existenci. Jak jsem jen přišel k tomuto štěstí?

Dovol mi, abych Tě chválil, Přesvatá Panno.“ (*Spisy 1170*).

MARIA – MATKA JEŽÍŠOVA

Sv. Maxmilián se po celý život snažil proniknout stále hlouběji do tajemství, kdo skutečně je Nejsvětější Panna Maria. Chtěl o ní napsat knihu. Začal ji psát ke konci života. Nejvíce textů nadiktoval v r. 1940, kdy nebyl zaměstnán apoštolskou činností a kdy nebylo možné si nic plánovat. Poslední kapitolu s názvem „Neposkvrněné početí“ nadiktoval v kleče, v den, kdy byl zatčen. Je to nejhlubší i nejdůležitější syntéza jeho ducha.

Výchozím bodem všech jeho úvah o Marii je její božské mateřství. Boží volba Marie za Matku

Božího Syna byla pro něho zdrojem její celé velikosti. Stále se ptal, co to v skutku znamená, že ona je skutečná Matka Boží, Boží Rodička (*Theotokos* – jak ji nazval koncil v Efezu r. 431). Nepozastavoval se vysvětlením, že ona porodila Božího Syna, i když pravda víry, že ta, která byla jen tvorem, porodila svého Stvořitele, již dávno přitahovala pozornost teologů, básníků a všech věřících. Pokoušel se pochopit, jaký význam má pro ni i pro nás její božské mateřství dnes, po nanebevstoupení Syna Božího k Otci a po jejím nanebevzetí.

Ježíš si často dával název „Syn člověka“. Přestože teologové považují tento titul za mesiášský, o. Kolbe v něm viděl narážku na Ježíšovo lidství, které přijal od Matky.

Nespokojoval se s obrazem Mariina vyvýšení a posazení vedle jejího Syna, který můžeme vidět na mozaikách starých bazilik, on chtěl vědět, co nám toto vyvýšení Matky a setrvávání u Syna dává dnes. Zda ji Syn ctí jako Matku ve shodě s Božím, tj. jeho přikázáním: „Cti otce svého a matku svou.“

TAJEMSTVÍ MARIE

Tradice nazývá Marii „prosící všemohoucnost“. O. Kolbe byl přesvědčen, že její mateřství je hlavním zdrojem jejího „prostřednictví“ při předávání Božích milostí, což nás opravňuje k modlitbě k ní. Copak ona vždy připomíná Božímu Synu: „Nemají už víno“? Copak dnes připomíná mu: „Synu, nemají zdraví... chléb... lásku...“? Copak je třeba mu to připomínat?

Nakonec sv. Maxmilián objevil ještě jiný zdroj jejího „prostřednictví všech milostí“, které popsal v den zatčení. Je jím trvalé pouto s Duchem Svatým.

Vědom si toho, že vidí jen zlomek neobyčejného Mariina tajemství, chce ji chválit v přesvědčení, že je to přání samotného Boha. Chce soupeřit s jinými jejími ctiteli, ale bez závisti. Jestliže jiní ji poznají lépe a hlouběji, on je připraven chválit ji ještě více.

Nepozastavuje se však jen na Marii, ale velebí všechny osoby Trojjediného Boha za její vyvýšení v důsledku jejich účasti na Vtělení Božího Syna v ní.

Matka Boží Milosrdná v Cobre

O Kubě ví snad každý trochu vzdělaný člověk, že tam dosud vládne komunistický režim, který pronásleduje katolickou církev. Jenže ani tady se navzdory brutálnímu útlaku nepodařilo víru zničit. Jedním z dokladů jsou návaly poutníků k milostné soše Panny Marie, nazvané „Matka Boží Milosrdná“. Je umístěna v malém městě Cobre v překrásném barokním chrámu 14 km od velkoměsta Santiago de Cuba. Papež Jan Pavel II. při své návštěvě Kuby r. 1998 ji korunoval zlatou korunou.

Podle dochovaných církevních protokolů všechno započalo r. 1612, kdy dva indiáni, bratři Rodrigo a Juan Hoyosovi, a černošský otrok Juan Moreno viděli v řece plavat desku a na ní stát sochu Panny Marie s nápisem: „Já jsem Matka Boží Milosrdná.“ Místní obyvatelé to pokládali za zázrak. Postavili pro ni chýši z palem a v ní oltář, na němž ji umístili. Ke konci 17. stol., když chýše návalu poutníků již nestačila, byl zde vybudován poutní kostel.

Cobre se rychle stalo kubánskou národní svatyní. Jak ukazují historikové, Matka Boží Milosrdná byla a je součástí kubánské národní identity a poutě k ní sehrály důležitou

Milostná soška Panny Marie nazývaná
Matka Boží Milosrdná

Kubánská národní poutní bazilika v Cobre

rolí při formování kubánského vlastenečství. V dnešní době je Panna Maria z Cobre symbolem nelehkého zápasu za občanská práva a náboženskou svobodu. Odvážný pastýřský list kubánských biskupů z r. 2003, pranýřující pronásledování katolíků, končí prosbou k Matce Boží: „V dětské oddanosti vzýváme požehnané jméno svaté Marie milosrdné z Cobre. My všichni se utíkáme pod její ochranu. Ona jako milující Matka stále bdí nad opravdovým blahem nás všech, svých milých dětí. Tobě, Matko, pokorně svěťujeme plody našeho utrpení. Kéž posílnění touto nadějí všichni trpělivě, nezištně a plni lásky pracujeme pro současné i budoucí blaho země.“

*P. Benno Mikocki OFM,
Betendes Gottesvolk 3/2009*

Otázky o Ježíši Kristu

Známý francouzský katolický časopis *La Vie* zveřejnil 50 otázek o Ježíši Kristu spolu s odpověďmi. Vybíráme několik málo z nich.

Uměl Ježíš číst a psát?

Samozřejmě, že ano. Nevíme sice, jestli se to učil jako dítě v synagoze, ale i kdyby ne, tak znalost čtení a psaní vyplývala nepochybně z toho, že byl nejenom člověkem, ale také Bohem. V Novém zákoně máme dva jasné doklady, že byl gramotný. V nazaretské synagoze předčítal text proroka Izajáše (Lk 4,16n), a když mu přivedli cizoložnou ženu, psal do písku (Jan 8,1–11).

Mluvil Ježíš hebrejsky?

Jako Bůh by samozřejmě byl schopen i tímto jazykem mluvit, ale v kontaktu s lidmi zcela určitě hebrejsky nehovořil. Tento jazyk byl v jeho době už mrtvý, pouze liturgický, používaný jenom kněžími při bohoslužbách v chrámu. Hovorovou řeč izraelského národa představovala tenkrát aramejšтина, tou Kristus běžně mluvil. Nemůžeme také vyloučit, že někdy užil i řečtiny, protože ta byla tenkrát za římské okupace Palestiny úředním jazykem a také řečí vzdělanců. Řecky mluvili král Herodes Antipas, místodržitel Pontius Pilatus a římsští vojáci. Proto s nimi při svém procesu a odsouzení Pán Ježíš možná komunikoval řecky.

Měl Ježíš lidské city?

Určitě. Evangelia píší, že byl laskavý k dětem, rozněval se, když viděl obchodníky v chrámu, měl soucit s malomocnými, plakal u hrobu svého přítele Lazara a nad budoucí zkázou Jeruzaléma, v Getsemanské zahradě pocítoval strach před svým utrpením. Pouze o jednom se evangelia nezmiňují: že by se Ježíš někdy smál, což samozřejmě znamená, že to nikdy nedělal. Když se Bůh stal člověkem, přijal se svým lidstvím i přirozené lidské city. Tím se křesťanství liší od pohanské řecké tradice, podle níž je Bůh vzdálený každému lidskému utrpení a cítění.

Byl Ježíš někdy členem sekty esénů?

Nikoliv. Tato debata vznikla r. 1947, kdy byly objeveny v jeskyni palestinského Kumránu u Mrtvého moře papýrové svitky písemností sekty esénů. Podobnost života této skupiny s asketickým životem sv. Jana Křtitele nabízí domněnku, že předchůdce Páně možná někdy členem esénské komunity byl, ale přímé důkazy pro to nemáme. O Ježíši Kristu však můžeme s jistotou říci, že esénem nikdy nebyl. To se nedá chronologicky zařadit do jeho životních dat, jak je předkládají evangelia. Až do svého veřejného vystoupení žil v Nazaretě, potom procházel Palestinou zcela samostatně jako prorok s vlastní naukou. Nikde nemáme ani v Písmu sv., ani v apokryfních spisech zmínku, že by pobýval určitý čas u nějaké jiné náboženské komunity.

Ví se, kdy Ježíš zemřel?

Ano. Evangelia říkají, že to bylo v pátek před židovskou slavností Velikonoc za éry Pontia Piláta. Ten vládl v Palestině jako místodržící v letech 26–36. Starověké křesťanské prameny uvádějí, že datum Velikonoc připadlo tenkrát na 15. den židovského měsíce nisanu. Ježíš byl tedy ukřižován 14. nisanu. Datum Velikonoc bylo pohyblivé. Při přepočtu na náš kalendář přicházejí v úvahu pouze dvě možnosti data ukřižování Pána: buď 3. dubna r. 33, nebo 7. dubna r. 30. Podle věku Ježíšova, jak o něm mluví evangelisté (kolem 30 let), se jeví druhé datum jako pravděpodobnější.

Podle Betendes Gottesvolk 3/2009 -kb-

ADVENT OTCE ANTONÍNA

foto: Martindata | Dreamstime.com

Otec Antonín stojí u okna své pracovny a dívá se do farní zahrady. Vítr škube poslední zbytky listů se stromů a sfukuje je do koutů rozlehlé plochy. Dělá tak pořádek před příchodem zimy, která pomalu přebírá vládu nad přírodou i vším živým stvořením.

Venku je citelně chladno, které se tlačí i do kostela. Tmu dnes ráno při prvních roarátech zahnalý svíce i lampičky dětí. Ale zima pronikala pod bundy a kabáty dětí i dospělých. Kněz si při této vzpomínce povzdechne: „Snad se nepolekají zimy a zítra zase přijdou.“

Na druhý den ráno je kostel plný. Nadšený zpěv „Ejhle Hospodin přijde“ provází světelný průvod, který míří k oltáři. Zavírá jej otec Antonín – opírá se o hůl a každý krok mu dělá potíže. Kostelník Alois, šedovlasý muž malé postavy, ale neuvěřitelně čiperný i při své sedmdesátce, zahlédne i v přítmi slzy stékající po tváři svého faráře. Proč pláče, přemýšlí kněžův oddaný pomocník. Dojímá ho zbožnost farníků, anebo ho něco trápí? Kdyby si aspoň postěžoval! Nikdy nic neřekne. Chytnu ho pod paži a pomohu mu k oltáři. Nebudu se ho ptát!

Kněz se nebrání pomoci. I když by už mohl být pět roků v důchodu, tak by jindy ráme odmítl, ale dneska se takřka zaklesne do svého Lojzíčka. Pak s vroucností líbá oltář a přitom se jej křečovitě drží. Zvedá hlavu, sčísne si prořídle dosud tmavé vlasy a zvlhlýma očima přehlédne rozmazaný obraz shromážděné farnosti. Prudká bolest mu přitom svírá záda, pánev i boky. Proč jsem si nevzal prášky, nadává sám sobě. Měl bych jít k sedadlu, ale nohy neposlouchají. Co si lidé pomyslí, že tu tak stojím? Mám začít odtud?

Věřící hledí do tváře svého kněze. Je bledá a jako vykřičník z ní vystupuje nos, dříve pečlivě zabalený do buclatých tvář. Hluboké oči, které jako žhoucí uhlíky přitahují vždy pohledy, jsou zalily slzami. Přesto se modlí od oltáře: „Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého.“

Ale nemůže už rozpráhnout ruce, aby takto pozdravil i objal farníky. „Lojzíku!“ stačí ještě vykřiknout, než ztrácí vědomí a sesune se k zemi.

Připravený kostelník ho zachytí za ramena a hlavu ukládá do svého klína. Přitom strne, neboť nahmatává tvrdý korzet, který mu zpevňuje páteř

napadenou rakovinou. Zalekne se, protože o tom neví. Nikdo z farnosti o tomto kříži jejich otce nemá tušení.

Přibíhají další muži a brzy ukládají nemocného na nosítka. V naprostém tichu ho vynášejí z chrámu. Na ostrém vzduchu se kněz probere. Zakazuje volat sanitku. „Trochu mě to bolelo,“ omlouvá se, „vezmu si prášek, hodinku dvě poležím, a bude zase dobře.“

Ale není. Od toho dne už otec Antonín faru neopouští. Kostelníkovi sděluje: „Musím se dát do kupy, abych mohl sloužit na Vánoce.“

Přece jenom se zotavuje. Pomalu pochází po domě a trénuje chůzi po schodech. V pátek ráno ho vyrušuje zvonek z modlitby breviáře. Než se dooušá se k oknu, tak zařinčí zvonek ještě dvakrát. Vyhledné ven. U dveří stojí Andělka – děvčátko, které chodí k němu do náboženství. Vyzdoradovalo si to na tátovi, i když on do kostela nechodí. Zadržaný kněz na ně volá: „Co se děje?“

„Potřebuji s vámi mluvit.“

„Chvilinku počkej, jsem tam hned,“ odpovídá otec Antonín a pak si pro sebe zdůvodňuje, proč nyní neposlouchá lékaře a přijímá návštěvu: „Andělka mě potřebuje, nemůže zůstat stát u dveří.“

„Chvála Kristu,“ zdraví děvče, jakmile spatří kněze.

„Pojď dál. Jsí nějaká pobleblá. Spala's dobře?“

„Ne, spala jsem málo,“ odpovídá Andělka na lavičce v rozlehlé předsíni, „byli jsme v Brně. Přijeli jsme pozdě, pak jsem si psala ještě úkoly. Nemohla jsem usnout – vzpomínala jsem na starý svět.“

Otec Antonín se diví: „Copak ty znáš starý svět?“

„Starý svět – to byla u nás maminka a Lucinka.“

„A teď je u vás kdo?“

„Jenom já a tatínek,“ odpovídá tmavooké děvčátko a oči má plné slz. Přitom se jí chvěje hlas tak, jak je to slyšet u dospělých žen, když líčí své trápení.

Kněz se ji snaží potěšit: „Když nemáš sestřičku, tak máš aspoň děti ve škole. Ony tě potěší.“

„Mě potěší jenom Bůh.“

„Ty se modlíš? Umíš to?“ zkoumá kněz.

„Přece už umím udělat kříž. Učili jsme se to v náboženství. Udělám kříž a pak Pánu Ježíši všechno říkám. On zná i můj starý svět. Ale teď

už musím jít, abych nepřišla pozdě do školy. Jo, málem jsem zapoměla, co jsem se chtěla zeptat: Budeme už mít náboženství?“

„Až budu zdravý. Teď ti dám požeňhání. Provázej tě všemohoucí Bůh, Otec, Syn a Duch svatý.“

„Amen,“ odpovídá sedmileté děvčátko, které vzápětí opouští faru, ale do školy spěchá pozpátku a mává, dokud nezabočí za roh ulice.

S námahou se vsouvá kněz nazpět do fary. Těžce dosedá na lavici a syká bolestí. Přitom povzbuzuje sám sebe: „Musím se dát do pořádku, dnes přijdou Maňásovi.“

Navečer vítá manžele zářícím úsměvem. Sedí za stolem ve své pracovně a říká: „To je dobře, že jste se zastavili. Už jsem vás tak dlouho neviděl. Copak dělají děti? No, děti..., už opouštějí hnízdo, vidíte.“

Manželé vyprávějí o svých ratolestech. A když dojde řeč na nejmladšího Václava, který studuje na gymnáziu, tak otec Antonín živě reaguje: Modlím se za něho. Aby byl šťastný v povolání, které si zvolí. Má moc dobré srdce. “

Po hodině se návštěva loučí. Kněz se omlouvá: „Promiňte, že vás nedoprovodím, trochu mě bolí noha.“

Když pak osamí, pokládá ruce i hlavu na stůl a ulevuje si: „Au, au, au, jako by mě tam někdo píchal nožem... Ještěže na mně nic nepoznali.“

Advent plyne den za dnem a otec Antonín si musí přiznat, že vysněnou půlnoční mezi svými farníky neodslouží. Jako dopis jim posílá kázání, které přečte jeho zástupce. Spát však na Štědrý večer nejde. Sedí v křesle u okna a oči upírá na kostel, kde za rozzářenými okny slaví jeho farnost půlnoční mši svatou.

Jak je mu to líto! Poprvé po tolika letech nestojí u oltáře a nezpívá „Tichá noc“. Pootevírá okno a zpěv z chrámu k němu doléhá až sem. Prožívá tak se svými farníky celou slavnostní mši svatou. Lítost, že tam není, ho přemůže, když chrámem zaburácí vánoční hymnus „Narodil se Kristus Pán“.

Slzy mu proudem tečou z očí a on stále znovu opakuje: „Za Vaška, za Andělku!“

Obětuje tak za ně nejenom utrpení nemocí, ale i nesplněnou touhu, když tolik chtěl slavit půlnoční mši svatou.

„Za Vaška, za Andělku,“ téměř volá ve chvíli, kdy věřící opouštějí kostel a přejí si „šťastné Vánoce“.

Zvedá se, aby se přesunul k lůžku. Zaslechne přitom vrznutí domovních dveří. „Lojzíček,“ vydechne radostnou úlevou.

„Pojď dál!“ zvolá kněz, když kostelník lehce zaklepe na dveře.

„Přeji vám šťastné Vánoce!“ volá kostelník hned, jakmile vstoupí do místnosti. „Věděl jsem, že nebudete spát. Tolik jsme na Vás mysleli a za vás se modlili. Při tom se ani spát nedalo, vidte.“

„Děkuji. Lojzíčku. Děkuji. Udělal jsi mi velkou radost.“

„Jak vám je, otče Antoníne? Lidé se mě ptají.“

„Řekni jim, že dobře a že se na ně moc těším. Možná na Nový rok.“

„Vyřídím,“ slibuje kostelník a loučí se: „Dobrou noc, krásnou vánoční noc!“

Ještě mnohokrát ve velkém utrpení, které však dokonale skrýval, vyslovil otec Antonín o tehdejších Vánocích jména Vaška i Andělky. Nového roku – Slavnosti Matky Boží – se už nedočkal.

Mrzlo, jen praštělo, když ho otec biskup pochovával ve středu hřbitova tak, že byl obrácen tváří ke kostelu. Slzy mrzly na tvářích věřících i těch, kteří do kostela běžně nechodili. Otec biskup mluvil ze srdcí přítomných lidí, když vyznal: „Vždycky jsem se těšil na jeho úsměv. Marně jsem se ho ptal, co potřebuje. Vždycky to skončilo tak, že jsem mu svěřil, co tížilo mne.“

Uplynulo více než osm let od smrti otce Antonína. Do slavnostně vyzdobeného chrámu vstupuje primiciant – otec Václav. Jeho oči září radostí, jeho srdce překypuje vroucností lásky k Bohu i k bližním. Novokněz na konci mše svaté děkuje všem, kteří ho na cestě ke kněžství doprovázeli. Nepadají přitom žádná jména, ale přítomní si je snadno dosazují. Těžko říct, zdali někdo z věřících pomyslel přitom na otce Antonína. Maminka novokněze se naklání k manželovi a šeptá mu do ucha: „Otec Antonín.“

Muž přikyvuje a odpovídá: „Vím a děkuji mu.“

Josef Janšta

Blahoslavení, kteří slyší Boží slovo

Raduj se, ó Maria, Matko Pána,
neboť jsi obdržela radostné poselství.
Raduj se, požehnaná mezi ženami,
neboť tě blahoslaví všechna pokolení.
Blahoslavení, kteří slyší Boží slovo a žijí je.

Raduj se, ó Maria, pokorná služebnice Páně,
protože jsi uvěřila jeho příslibu.
Raduj se, ty, jež jsi plná Boží lásky,
protože z tebe se raduje všechno stvoření.
Blahoslavení, kteří slyší Boží slovo a žijí je.

Raduj se, ó Maria, Matko Mesiáše,
neboť Kristus vstal z mrtvých.
Raduj se, obraze Církve,
neboť tě Kristus učinil Matkou věřících.
Blahoslavení, kteří slyší Boží slovo a žijí je.

*Jsem služebnice Páně,
ať se mi stane podle tvého slova.*

Pomoc v nouzi

„Blíží se večer a já jsem za celý den neměl pořádné jídlo. Těch pár drobných, co mi cinká v kapse, na večeri nestačí. Raději bych si je nechal na zítřejší snídani. Cožpak Bůh na mne dočista zapomněl? Vždyť slíbil, že se postará o každého člověka! Zkusím poprosit v některém domě o jídlo, snad Bůh obměkčí jejich srdce a nepošlou mě hladového pryč.“

Howard Kelly byl chudý chlapec, který si přivydělával na studiu roznáškou zboží. Po celodenní práci měl večer pořádný hlad. Rozhodl se proto, že si vyprosí něco k jídlu v nejbližším domě. Když mu však přišla otevřít hezká mladá žena, ztratil odvahy. Místo jídla požádal jen o pohár vody. Žena se podívala na chlapce a napadlo jí, že je vyhladovělý. Přinesla mu pohár mléka. Pil ho pomalu. Když vracel sklenici, zeptal se: „Co jsem dlužen?“ „Vůbec nic,“ odpověděla. „Máma nás učila, že se za dobré skutky neplatí.“ Odpověděl: „Tak z celého srdce děkuji!“ Když Howard Kelly odcházel, cítil se lépe nejen fyzicky, ale byl posilněn i ve víře.

Nečekané setkání

O několik let později tato mladá žena onemocněla. Místní lékaři byli bezmocní a poslali ji do města na specializovanou kliniku. Zde se sešli specialisté, aby se zabývali její vzácnou nemocí. O radu i pomoc požádali také přednostu kliniky

foto: Smilla | Dreamstime.com

Dr. Howarda Kellyho. Když uslyšel název města, odkud pacientka přišla, měl v očích zvláštní světlo. Ihned se zvedl a šel do jejího pokoje, aby se na ni podíval. Okamžitě ji poznal. Vrátil se do konzultační místnosti. Byl rozhodnut udělat všechno, co bylo v jeho silách, aby ji zachránil. Od toho dne se jí osobně věnoval. Po dlouhém čase se podařilo nemoc zdotat.

Před propuštěním pacientky doktor Kelly požádal, aby mu přinesli ke schválení účet za léčbu. Na jeho okraj napsal poznámku a poslal ho do pokoje pacientky. Když žena uviděla obálku, bála se ji otevřít. Byla si jistá, že léčbu bude muset splácet do konce života. Nakonec ji přece jen otevřela. Její pozornost upoutala poznámka na okraji účtu: „Zaplaceno pohárem mléka.“ Podepsán Dr. Howard Kelly. Vytryskly jí slzy radosti a s vděčným srdcem se modlila: „Díky Ti, můj Bože, nechť se Tvá láska nadále šíří přes lidská srdce a ruce.“

Láska se vrací...

Jedno přísloví říká: „Chléb vhozený do vody se vám vrátí.“ Skutek lásky, který dnes vykonáte, může být k užtku vám nebo někomu jinému, koho máte rádi, právě ve chvíli, kdy se nenadějete. I kdyby se vám tento skutek lásky zatím nevrátil, přispějte k tomu, aby se na světě lépe žilo. Cožpak to není vůle Boží?

Brněnská tisková misie

**„Amen, pravím vám,
cokoliv jste učinili jednomu
z těchto mých nepatrných bratří,
mně jste učinili.“**

(Mt 25,40)

Církev ve službě člověku (2)

Kristova revoluce

Neděste se, vážení čtenáři, tohoto výrazu, který právem připomíná krutost a násilí krvavých ozbrojených revolucí v dějinách: Velká francouzská revoluce, Velká říjnová socialistická revoluce aj. Nemáme zhora nic společného s latinskoamerickými teology osvobození, kteří rouhavě zobrazovali Ježíše Krista jako „revolucionáře“ s kulometem v ruce, ačkoliv posláním Božského Spasitele bylo milovat, odpouštět a prokazovat dobro všem bez rozdílu. Jenže není i toto „revolucí“? Slovo „revoluce“ pochází od latinského „revolvere“, což znamená „uvádět do chodu“, „převracet“, „měnit“. Ježíš Nazaretský skutečně mnoho věcí na tomto světě převrátil a změnil. Ne násilím, ne vraždami a politickými boji, ale silou své nekonečné lásky, která neváhala jít až na kříž. To je zcela jiná „revoluce“ než ty, které známe ze školních učebnic. Možná by bylo lépe nazvat ji „antirevolucí“, ale to už není podstatné.

V minulém čísle jsme psali o výrazných humanizačních přednostech a mravním pokroku starozákonního Izraele ve srovnání s okolními pohanými národy. Ježíš Kristus však jde ještě dál a přivádí k dokonalosti i to, co bylo v tehdejších historickém kontextu sice přirozené, ale odporující příkázání lásky.

Lásku nutno prokazovat všem bez rozdílu

Žid byl podle Starého zákona povinen poskytnout cizímu, pohanskému pocestnému stravu a nocleh, musel se o něho také postarat, když jej našel nemocného nebo raněného, nesměl cizince týrat a ubližovat mu (Ex 22,20). To se však nevztahovalo na příslušníky nepřátelského národa nebo kmene. V knize Přísloví (25,21) sice čteme, že „má-li hlad nepřítel, nasýt ho chlebem, a má-li žízeň, napoj ho vodou...“, ale to se týkalo pouze osobního nepřítele, nikoli toho, který patřil k nepřátelskému etniku nebo náboženství. Izraelský národ používal proti těm, kteří ho ohrožovali a s nimiž vedl války, stejně krutých vyhlazovacích metod jako všichni v té době, což dokládá mnoho míst ve Starém zákoně.

S novou morálkou přišel až Ježíš Kristus. Člověk má prokazovat dobro nejen souvěrcům a krajanům, ale i těm, kteří jej nenávidí a chtějí ho zničit. Něco podobného mimo křesťanství vůbec nenacházíme. Ježíšovo podobenství o milosrdném Samaritánovi (Luk 10,30–38) láme všechny bariéry lidských předsudků. Samaritáni a Židé byli odlišní jak nábožensky, tak i etnicky. Jedni pro druhé představovali

vali ohrožení, proto se navzájem nenáviděli. Přesto Samaritán ve Spasitelově podobenství nic nedbá na to, že raněný a okradený, jehož uviděl na cestě, patří k nepřátelskému národu a vyznává „kacířskou“ víru. Vidí v něm především člověka, jenž potřebuje pomoc, proto se ho ujímá. To byla praktická ukázka lásky k nepřátelům, jak ji Pán požaduje.

Na tom založila církev univerzalitu své služby lásky bez jakéhokoliv rozdílu mezi lidmi. Ani její největší nepřátelé nebyli tady výjimkou. Sv. Pavel píše kategoricky: „...pokud máme čas, prokazujeme dobro všem...“ (Gal 6,10). Proto také křesťanské obce v dobách pronásledování pomáhaly při morových epidemiích i pohanům, i když to byli jejich úhlavní protivníci. Biskup a mučedník v Kartágu sv. Cyprián ve 3. stol. k tomu křesťany výslovně nabádá a kárá pohany, že oběti moru ponechávají svému osudu, jen plundrují a kradou (srv. T. Woods: Jak katolická církev budovala západní civilizaci, str. 139). V témže století v Alexandrii, která také byla postižena morem, biskup sv. Dionysios vyzývá ke službě lásky ne pouze bratřím a sestřím ve víře, ale i pohanům, i když křesťany pronásledují (tamtéž). Když vypukl mor v Arménii za vlády císaře Maximina, věnovali se křesťané nemocným bez ohledu na jejich náboženství. Ve 4. stol. se sv. Efrém, poustevník v Edesse, vyznamenal opravdovým heroismem při ošetřování nemocných s morovou nákazou, ať už šlo o křesťany nebo pohany (tamtéž str. 140). Sám císař Julián Apostata ve 4. stol., ačkoliv křesťanství nenáviděl, řekl na adresu jeho vyznavačů: „Tito bezbožní Galilejci nejenže žijí své vlastní chudé, ale i naše...“ (tamtéž str. 140).

To jsou jen nepatrné zlomky dokladů, jak prvotní církev konkrétně praktikovala lásku k bližnímu včetně pohanských nepřátel, i když ti jí připravili krvavá jatka. Charita, služba lásky trpícím a potřebným, se tak poprvé v dějinách stává univerzální, **určenou všem lidem bez rozdílu včetně těch, kteří patří k osobním, ideovým nebo politickým nepřátelům s těmi nejhoršími úmysly.** V tom spočívá obrovský civilizační a humanizační přínos křesťanství, opírající se o Kristův požadavek lásky, zahrnující i ty nejtvrďší odpůrce. Historik normanského benediktinského opatství v Beku v 7. stol. napsal: „...dveře kláštera jsou vždy otevřeny všem a je tu zadarmo chleba pro celý svět...“ (Woods... str. 36). Přesně ve smyslu řehole sv. Benedikta! A také ve smyslu nauky Katolické církve, jejíž charitativní služba vždycky byla, je a bude určena všem lidem bez výjimky včetně nepřátel.

Proti nelidské krutosti

Katolické církvi se předhazují středověké inkviziční procesy a upalování kacířů. Protikatoličtí historikové a publicisté se však ani slovem nezmiňují, že právě křesťanská nauka výrazně přispěla ke zmírnění starověké krutosti při výkonu spravedlnosti. Podnět k tomu dal sám Ježíš Kristus.

Když jedna samařská vesnice odmítla Ježíšovy apoštoly přijmout, ti se Ho zeptali, jestli nesešle oheň z nebe, aby ji zničil. On však odpověděl: „Nevíte, jakého jste ducha. Syn člověka nepřišel lidi zahubit, ale zachránit...“ (Lk 9,51–56). Patřilo k běžné praxi starověku, že političtí nebo náboženští odpůrci byli fyzicky likvidováni. Tuto mentalitu zastávali i Kristovi učedníci, proto ta jejich otázka. Pán Ježíš své věrné šokoval tím, že odmítl

dosavadní způsob zneškodnění jinak smýšlejících, považovaný do té doby za samozřejmost. Jeho hluboká lidskost jde ale ještě dál. „Dovolil“ si dokonce revidovat samotný Starý zákon, který nařizuje kamenování nevěrných žen (Deut 22,23–24). Když před Něho přivedli cizoložníci, připomenul žalobcům jejich vlastní hříchy, a když se zahabně vytrátili, řekl ženě ono známé „ani já tě neodsuzuji, jdi a již nehřeš...“ (Jan 8,1–11). Tímto výrokem sděluje, že ve světle nového přikázání lásky, které přináší, je třeba opustit dřívější kruté způsoby trestání a hledat jiné formy, které viníka neničí, ale napravují.

To samozřejmě neznamená, že Ježíš neuznával právo státní moci trestat zločince. Sám se dokonce vyjádřil, byť s řečnickou nadsázkou, že tomu, kdo by „pohoršil jednoho z těchto maličkých, kteří ve mne věří, by bylo lépe, aby byl mlýnský kámen zavěšen na jeho hrdlo a aby byl pohroužen do hlubiny mořské...“ (Mat 18,6). Šlo mu však o to, aby ani při nezbytném výkonu spravedlivého trestu nebyla opomenuta láska k člověku, což znamená vyhnout se nelidské krutosti a týrání delikventa.

Evangelní příběhy samařské vesnice a cizoložné ženy jasně ukazují, že Ježíš Kristus nechce trest smrti za odlišné přesvědčení a za manželskou nevěru (ten byl nota bene nespravedlivě aplikován pouze vůči ženám, nikoli mužům, kteří zhrěšili smilstvem). Toho se držela i církev po r. 380, kdy křesťanství se stalo státní ideologií. I když pohanské kultury císařové zakazovali (hlavní příčinou byly magie, rituální smilstvo a někdy i lidské oběti), nikdy nelegalizovali pro pohany trest smrti za jejich přesvědčení, pohané jsou v senátě i mezi státními úředníky. Církev také bránila násilným

Sedm skutků tělesného milosrdenství (sytit hladově, napojit žíznivě, odít nahé, pohřbit zemřelé, ujmout se pocestných, navštívit nemocné, navštívit vězně), Mistr Alkmaar, Rijksmuseum, Amsterdam.

křtům, neboť k platnosti této svátosti se vyžaduje u dospělých svobodné rozhodnutí. Zcela jinak jednali předtím pohanští císařové, trest smrti platil za pouhé vyznání víry v Ježíše Krista. Církev ve starověku rovněž odmítala popravu kacířů. Když vzorocísař Maxim dal r. 384 v Trevíru stít bludaře Priscilliana, vyjádřili rozhořčeně svůj nesouhlas papež Siricius a cařihradský patriarcha sv. Jan Zlatoušlý. Milánský biskup sv. Ambrož a tourský biskup sv. Martin se dokonce osobně vypravili do Trevíru, aby u vladaře protestovali. Od té doby až do vrcholného středověku nebyl díky umírňujícím vlivu církve žádný heretik popraven.

Nelze popřít, že křesťanství bylo v atmosféře brutální krutosti starověku významným zmírňujícím elementem. Už výrok sv. Pavla „...tu není žid ani pohan, otrok ani pán, muž ani žena, neboť všichni jste jeden v Kristu Ježíši...“ (Gal 3,28) je dokladem zcela jiného přístupu křesťanů k otázce otroctví. Byl totožný se starozákonními příkazy ohledně chování pánů k otrokům, o čemž jsme psali minule. Tento humánní, starověku naprosto cizí postoj nejlépe vystihuje list sv. Pavla Filemonovi.

Prvotní křesťané se výrazně odlišovali od tehdejší společnosti také tím, že se neúčastnili krvavých gladiátorských zápasů a divadelních představe-

ní, plných krutého vraždění. Apologeta Tertullian ve 2. stol. píše: „Jaká v tom pro vás urážka...když se neúčastníme vašich zábav, cirků, divadel, když máme radosti své ... prý zavrhuje vaše zábavy ... u nás nejsou vraždy, jichž jsou vaše tragédie plné...“ (cit. Konrád Kubeš: Za pravdou Kristovou, Frýdlant n. O., str. 578). Křesťané též nekompromisně odmítali potraty, považované v Římské říši za samozřejmost. Už Didaché (Učení Dvanácti apoštolů), spis z počátku 2. stol., označuje zabítí plodu v těle matky za hřích vraždy. Nejvíce si ovšem křesťané znepřátelili pohany tím, že odsuzovali usmrcování už narozených dětí. V antice platilo tzv. „právo otců“ přijmout nebo nepřijmout novorozeně. Když je odmítli, bylo usmrceno, v Římě takové děti shazovali z Tarpejské skály. Tuto krutost zakázal teprve po r. 313 křesťanský císař Konstantin a císař Theodosius na konci 4. stol. nařídil trestat ji jako vraždu.

Takovými humanizačními a civilizačními výsledky se nemůže prokázat žádné jiné náboženství nebo nauka. Je toho však mnohem víc, čím křesťanství napomohlo k mravnímu rozvoji lidstva. A nejen mravnímu, nýbrž i kulturnímu a vědeckému, jak o tom pojednáme v dalších číslech Immaculaty.

Radomír Malý

O správně formovaném svědomí

Žijeme v době, kdy se každý odvolává na svědomí. Často se přitom staví do protikladu svědomí a zákon. Svědomí proti instituci – svědomí je vyšší instancí: má svědomí! V radosti nad svobodou, kterou nám přinesl pluralismus, jsme ani nezapozorovali, že ve jménu téhož pluralismu každé mínění, každý názor, ano, i každá hloupost mají stejnou hodnotu jako staré, prověřené pravdy. To je vlastní příčinou naší současné krize. Každý si totiž může zcela libovolně vybrat, co se mu hodí, vyznávat to, hlásat a tvrdit, že jde o „jeho svědomí“, které je nejvyšší instancí.

Zapomínáme ale, že může jít i o mylné a podvodné svědomí – a ještě hůře o falešné rozhodnutí na základě tohoto mylného svědomí, které způsobilo v dějinách již mnoho utrpení a hrůz. Ve jménu svého „svědomí“ poslali jakobíni za Velké francouzské revoluce bezpočet nevinných lidí pod gilotinu. O 150 let později, také ve jménu „vlastního svědomí“, přesvědčeného o nutnosti „očistění krve národa“, byli za nacistického režimu vražděni tzv. „méněcenní“ lidé. Až tak daleko můžeme dojít se svým odvoláváním se na svědomí! Dnes jsme svědky toho, jak jsou každoročně zabíjeny statisíce lidí v mateřském lůně – také ve jménu „rozhodnutí svědomí“.

Proto se musíme kriticky ptát: Na co se má naše svědomí orientovat? Na pravdu? Na Boží zákon? Nebo jsou mírou všech věcí naše vlastní přání?

V dnešní společnosti se zdůrazňuje „autonomie svědomí“. To je velice nebezpečné. Lidské svědomí není žádný autonomní, nezávislý orgán, ale velmi citlivý nástroj, závislý na vnějších podnětech. Je radarem naší duše, která je schopna přijímat Boží vlny. Zdravé a fungující svědomí přijímá tyto impulsy, tyto Boží vlny a skrze ně

nás vede k naplnění prosby Otčenáše „Bud' vůle Tvá“.

Jestliže to tak funguje, potom mám z toho prospěch ne jenom já, ale celá společnost. Správně formované svědomí nerozděluje, nýbrž spojuje, svádí lidi dohromady a umožňuje, abychom se všichni cítili jako Boží děti.

Mons. Johannes Dyba

autor byl arcibiskupem ve Fuldě, Německo,

zemřel r. 2000, překlad z „Dienst am Glauben“, 4/2009

Nightfever

V létě r. 2005 přijel papež Benedikt XVI. do německého Kolína nad Rýnem na Světový den mládeže. Některé z účastníků osobnost Svatého otce a jeho slova o potřebě nové evangelizace tak zasáhla, že se rozhodli pro akci zvanou anglicky „Nightfever“ (česky: noční horečka). Zapojili se do ní žáci středních škol, studenti různých fakult, duchovní komunity i seminaristé. Spočívá v tom, že její účastníci vyrážejí do města, navazují rozhovory s lidmi a zvou je na večerní pobožnost do kostela. Tam se konají celonoční modlitby, adorace před Nejsvětější svátostí, mariánské pobožnosti, ale také rozhovory o víře a duchovním životě. „Nightfever“ probíhá v současné době v 10 městech Německa a Rakouska, vždy jednou za měsíc.

Ti, kteří se zaangažovali, zakoušejí opravdový duchovní růst. 17letá dívka říká: „Při Nightfeveru pociťuji pokoj a nalézám čas, abych si uspořádala své myšlenky. To mi pomáhá udržet si přátelství s Bohem.“ 29letá žena uvádí: „Je to obdivuhodná idea ... je to možnost, jak načerpat novou sílu a s ní též důvěru v budoucnost, objevit krásu života. Díky! Jde o úžasnou protiváhu k shoppingu a konzumu.“ 23letý student praví: „Dosud jsem chodil do kostela jen zřídkakdy, teď mne ale minuty strávené při Nightfever přivádějí k pláči. Jsem velmi dojat tím, že Bůh je tak blízko.“

Kdo ví, nedávná návštěva Svatého otce v České republice možná podnítl i naši katolickou mládež k nějaké podobné či jiné duchovní akci. Kéž Bůh dá!

Podle Betendes Gottesvolk 3/2009 -ml-

Nightfever v Kolíně nad Rýnem pořádaný komunitou Emanuel během návštěvy papeže Benedikta XVI.
Foto: bB

Eutanazie a pokrokový svět

„Mabel Brandová přijela vlakem do Brightonu. Vyšla z nádraží a šla za svými záležitostmi. Vtom náhle na jednom náměstí, kudy procházela, zakryl oblohu černý stín. V její bezprostřední blízkosti dopadl na zem jakýsi obrovský předmět. Zřítíla se střecha domu. Z troskek se ozývaly výkřiky bolesti ubožáka, jehož to zasáhlo. Náhodně kolemjdoucí kněz se protlačil davem, který se tu shromáždil, poklekl před zraněným, pomodlil se a učinil znamení kříže. Potom se zvedl a šel dál. Věděl, že jeho přítomnost by tady už nebyla žádoucí.

Pro službu trpícímů zde stáli připraveni jiní. Vyšli z nemocnice, vybaveni podivnými přístroji. Brandová velmi dobře věděla, kdo jsou tyto muži. Přišli, aby zraněnému udělili eutanazii...“

To je kratičký úryvek z románu britského spisovatele a katolického kněze Roberta Hughena Bensaona (1871–1914) „Pán světa“, od jehož prvního vydání uplynulo tento rok 100 let. Autor zde prorocky předpovídá, jak by to vypadalo po definitivní legalizaci eutanazie.

Jenže zatímco katolický kněz a mistr pera R. H. Benson předkládá eutanazii v jejich pravdivých barvách, propaganda v hitlerovském Německu, které jako první na světě toto zverstvo legalizovalo, uvedla na počátku 40. let v kinech na přímý popud ministra Goebbelse film s přiléhavým názvem „Žaluji“. Zhlédlo ho 18 milionů diváků a r. 1941 obdržel na bienále v Benátkách tzv. „Cenu národu“ (od porotců z nacistického Německa a fašistické Itálie).

Hrdinou tohoto silně sugestivně laděného představení je profesor lékařství, který své nevléčitelně nemocné ženě píchne „ze soucitu“ smrtící injekci a octne se za to před soudem. Tam pronese svoji „obžalobu“ společnosti, která prý je „krutá a necitelná“, když nechává druhé trpět. Pokrok si prý vyžaduje opravdový „soucit“ s bližním – a proto legalizace eutanazie je údajně projevem lásky k člověku. To je hlavní ideové motto filmu.

Dodejme jen ironicky, že nacisté byli skutečně ti „praví“, kdo mohli mluvit o „lásce k člově-

ku“. Holokaust a další oběti jejich tyranie v řádu milionů jsou opravdovým důkazem jejich „pokrokového humanismu“. Jenže film, vyrobený přímo na popud Goebbelse, zamlčuje jedno podstatné: Usmrcení nevléčitelně nemocné mně nejbližší osoby na základě údajného „soucitu“ je jen maskovaným sobectvím nejhoršího kalibru. Bezohlednému egoismu člověka daleko více vyhovuje zabít trpící blízkou bytost, než se o ni starat, být při ní a dodávat jí sílu a odvahu ve snášení utrpení. „Soucit“ v tomto podání je jen výrazem odporného pokrytectví. Z eutanazie má ve skutečnosti prospěch nikoli ten, kdo trpí nevléčitelnou nemocí, ale ten, kdo je zavázán se o něho starat a být mu oporou. Eutanazie ho této morální povinnosti snadno zbaví.

Taková je pravdivá motivace současných snah „pokrokového světa“ o legalizaci eutanazie. Benson představuje tuto realitu jasně, bez příkras a kamufláže. Ubožákovy z jeho románu, zavalenému troskami, píchli smrtící injekci také „ze soucitu“, ačkoliv opravdový požadavek lásky k bližnímu a závazku pomoci velel odvézt ho do nemocnice a učinit vše pro záchranu jeho života. To by však bylo příliš „nákladné“, dalo by to „víc práce“, eutanazie přišla levněji a nebylo třeba na ni vynaložit tolik energie jako na vlastní léčení, potřebné zákroky a paliativní mírnění bolesti.

Dnešní liberální svět užívá stejné argumentace jako hitlerovská propaganda. I on mluví o „soucitu“ s nevléčitelně nemocnými a trpícími bolestmi. Dnešní medicína je však na takovém stupni, že dokáže každou, i největší fyzickou bolest učinit snesitelnou – ale to znamená víc lidské námahy, víc peněz a také více projevů lásky k trpícím, více času „být s ním“ a „pro něho“. Zabít je pro nás pohodlnější a snazší. Hlavně jen, když to dokážeme farizejsky zdůvodnit „soucitem“.

*P. Dr. Martin Lugmayer,
volný překlad z „Informationsblatt der
Priesterbruderschaft St. Petri“ 1/2007, Hilarion*

Amnesty International je, jak známo, organizace, jež byla počátkem 60. let založena britským katolíkem Petrem Benensonem na obranu lidských práv a proti mučení vězňů. Nešlo o náboženskou, ale ryze občanskou celosvětovou sdružení s humánním záměrem. Přesto se již několik let od ní distancují všichni opravdoví křesťané, jimž záleží na ochraně nenarozeného života. Tato instituce, vedená v současné době liberály a socialisty, začala totiž propagovat „právo ženy na potrat“. A zašla ještě dál. 15. května letošního roku vydala prohlášení, v němž se připojuje k požadavkům OSN vůči Nikaragui, aby tato malá středoamerická zemička zrušila úplný zákaz potratů, protože prý „porušuje právo žen a dívek“. A co více – odepření potratu prý „splňuje kritéria článku 1 Mezinárodní konvence proti mučení“. Argumentuje tím, že mučení zahrnuje podle této konvence i odepření lékařského zákroku nezbytného pro zdraví člověka. Tímto „zákrokem nezbytným pro zdraví člověka“ je podle AI také potrat.

Zde už neplatí příslovečné „laik se diví, odborník žasne“. Spíše je na místě říct „laik je v šoku,

téměř jistě krutou smrtí. Ano, jde právě o potrat, který ona povyšuje na „právo ženy“. Při chirurgickém potratu je tělíčko nenarozeného dítěte rozsekáno zaživa na kusy, což byl i ve středověku velmi výjimečný trest, uplatňovaný jen vůči nejtěžším zločincům. Při chemickém potratu je pomalu zaživa páleno. To ovšem pro AI není žádné mučení, nýbrž „lidské právo ženy“. Nenarozené dítě podle této logiky není člověkem, proto lze vůči němu užít jakoukoliv formu mučení.

Jenže důsledky této zřůdnosti mohou jít ještě dál. Není-li nenarozené dítě uznáno za člověka, kde je psáno, že za nějakých pár let to nepotká i narozené dítě, jako tomu bylo ve starém Římě? Nemluví, nemá rozum, není soběstačné ... je tedy člověkem? Hranice kritéria, odkdy je lidská bytost „člověkem“ se svými právy, se tak může nebezpečně zúžit nejen na počátku života, ale i na jeho konci: Je stařec v pokročilém stadiu Alzheimerova, který už nevnímá okolí, ještě člověkem? Když se ho příbuzní budou chtít zbavit a zákon jim to nedovolí, obviní dotyčný stát nějaká příští AI také z mučení?

Železná logika by tomu nasvědčovala. Jenže logika satanova. Boží řád, přírodní i morální, je

ZÁKAZ POTRATU MUČENÍM ŽENY?

odborník v infarktu“. Hlavně jde o důsledky. Je-li potrat „zákrok nezbytný pro zdraví člověka“, tak co brání, aby se jím „darwinovskou cestou evoluce“ nestal každý lékařský úkon, který bude kdejaký šílenec požadovat? Mám na mysli genderové operace: Někoho omrzelo být mužem a chce být raději ženou, lékaři, proved' operaci! Odmítáš? Dopouštíš se mučení a budeš za to stíhán. Nejsi ochoten k výkonu eutanazie? Pak jsi nový Mengele, hoden odsouzení k nejvyšším trestům!

Je-li ovšem AI tak citlivá na jakoukoliv formu mučení, pak není těžké ukázat jí tu nejčastější a nejzřůdnější formu novodobé tortury, končící

přísně logicky a směřuje k dobru člověka. Dábel jako „opice Boží“ předstírá, že v tomto Stvořiteli napodobuje. Jenže pozpátku, obráceně a zvráceně. Tváří se, že mu také jde o „dobro člověka“. To se ale dříve nebo později vždycky ukáže jako hrůzyplné zlo. Touto cestou kráčí bohužel také AI. Prý chce „humanismus“, bojuje proti mučení. Zároveň ale ve jménu téhož „humanismu“ propaguje jeden z nejhorších druhů mučení – potrat. V jakých službách tedy AI dnes stojí? V Božích, nebo satanových? Odpověď na tuto otázku zajisté není těžká.

Církev v Bělorusku se požehnaně rozvíjí!

Pravoslavná katedrála Svatého Ducha v Minsku. Erb města Minsk. Foto: archiv.

Český občan ví o Bělorusku zpravidla jen tolik, že tam vládne diktátor Alexander Lukašenko. Tak jednoduché to však není. Měl jsem možnost pobývat týden v této rovinaté, ale krásné a lesnaté zemi se stejným počtem obyvatel jako Česká republika, rozlohou však čtyřikrát větší.

V Bělorusku se většina obyvatelstva (60–70 procent) hlásí k pravoslavné církvi, katolíků je přes 20 procent. Protestantské a židovské komunity jsou nepatrné, ateismus marxisticko-leninského ražení téměř vymizel. Ideologie Lukašenkova režimu se vyznačuje iracionálním, pro Západoevropana těžko pochopitelným protikladem: Na jedné straně je zde soch Lenina a symbolů bolševické totality jako hub po dešti, na druhé straně však stát poskytuje pravoslavné církvi takovou podporu jako snad žádná jiná země v Evropě. Málokterá státní slavnost se obejde bez požehnání pravoslavného duchovního, výjimku tvoří pouze ta „největší“, tj. oslava „Velké říjnové socialistické revoluce“.

Pravoslavná církev nezná problémy s restitučními našeho typu. Všechno, co jí bolševici sebrali,

již brzy dostane beze zbytku zpět. Stát spolufinancuje v centru hlavního města Minsku výstavbu Duchovní akademie, Lukašenko nechal dokonce i ve vládní čtvrti, kde má vilu on a jeho ministři, postavit pravoslavný chrám, v němž se pravidelně konají bohoslužby. Po celé zemi se staví nové kostely a zvláště kláštery, které si na nedostatek povolání rozhodně nestěžují. V nich je možno vidět mladé řeholnice jako malířky ikon.

Pravoslavní kněží jsou zváni do škol na besedy se žáky (náboženství se ale vyučuje na faře, ne ve škole), každá fakulta vysoké školy má svou kapli a studentského duchovního správce. Pravoslavná církev organizuje se státní pomocí také duchovní službu v armádě, i když vojenské uniformy jsou k nerozeznání od mundurů dřívějších rudoarmějců, na čepici září znak nejmilitantnějšího ateismu v dějinách – rudá hvězda s kladivem a srpem. V neděli příliš mnoho lidí na liturgii nebývá, přes den jsou ale pravoslavné chrámy plné modlících se, převážně mladých věřících, kteří před ikonami zapalují svíčky a zbožně se křížují.

Katolická církev je menšinová, proto nemá taková privilegia jako pravoslavná, nicméně nemůže si stěžovat na náboženský útlak. Má naprostou svobodu k výuce katechismu na farách, fungují tady dva semináře s celkovým počtem 150 bohoslovců, přičemž kněžská povolání mají mírně vzestupnou tendenci. I když zde působí hodně polských kněží, jimž vděčí církev v Bělorusku za mnoho, tak s výjimkou západní části země, kde žije silná polská menšina, běloruská církev rozhodně není „polskou“ záležitostí. To dokazuje fakt, že v celém dvoumilionovém Minsku se v neděli slouží pouze dvě mše v polštině, jinak všechny v běloruštině. Katolická církev tak přispívá k podpoře běloruského vlastenectví a tím se liší od pravoslavné církve, jež používá výhradně ruštinu (oba jazyky jsou v Bělorusku úřední na stejné úrovni). Katolické kostely jsou v neděli přeplněné. Sv. přijímání se podává výhradně vkleče a do úst.

Chrám, který komunistický režim katolické církvi zabral a nezboural (k ničení kostelů docházelo často), jí byly vráceny. Ještě v 80. letech neměli katolíci v Minsku žádný kostel, ten největší, zasvěcený sv. Šimonovi a sv. Heleně, postavený před první světovou válkou, sloužil jako kino. Krásná klasicistní katedrála byla přestavěna na kulturní středisko a zbavena věží, katolíci jí však vlastním úsilím obnovili přesně podle originálu a r. 2005 znovu vysvětili.

Katolicismus je v běloruské společnosti stále viditelnější. Na nedělních mších sv. bije do očí výrazná převaha věřících mladších 40 let. Letošních průvodů Božího Těla v Minsku se účastnil rekordní počet mnoha desítek tisíc lidí. Katolická hierarchie v čele s arcibiskupem Tadeuszem Kondrusiewiczem, Polákem narozeným v Moskvě, organizuje různé akce a kongresy, především na obranu nenarozeného života. V Bělorusku je potrat povolen bez omezení do 3 měsíců těhotenství.

Díky Otci Piotru Bielewiczovi jsem měl možnost vystoupit na kongresu o rodině, pořádaném Běloruskou biskupskou konferencí. Po mém projevu následoval proslov lékaře a básníka dr. Eduarda Zbarovského, jenž se se slzami v očích vyznal ze své lásky k českému národu, za který se denně

Minská brána. Foto: archiv.

modlí. Důvodem je, že ho v dětství pokřtil český kněz. Bylo to r. 1941, kdy měl dva roky. Do té doby nemohl být pokřtěn, protože katolící kněží byli téměř všichni za stalinské éry buď postřeleni nebo odvezeni na Sibiř. Sovětský svaz byl však přepaden hitlerovským Německem a rodiče dr. Zbarovského se vypravili mezi vojáky wehrmachtu, jestli mezi nimi náhodou není katolický kněz. Přihlásil se jeden, který zdůraznil, že není Němec, nýbrž Čech, jenž proti své vůli musel narukovat a slouží v armádě jako zdravotník. Dr. Zbarovskij vůbec nezná jeho jméno a další osudy, pravděpodobně šlo o Čecha ze smíšené česko-německé rodiny, na něhož se vztahovala branná povinnost do wehrmachtu. Nicméně fakt, že mu udělil tu nejdůležitější svátost, nutnou k věčnému životu, se stala pro pana Zbarovského příčinou vděčnosti nejen vůči tomuto neznámému knězi, ale také vůči národu, z něhož pocházel.

Přiznám se, že jsem se při slovech dr. Zbarovského trochu stydl. Zatímco pro nás je křest takovou samozřejmostí, že často ani neznáme jeho datum, pro katolíky v zemích, kde prošli horším pronásledováním než my, se jedná o nejdůležitější událost v životě. Takže díky za to, že jsem si uvědomil, jak vzácným a nezaslouženým darem je sv. křest a kolik je lidí, kterým se ho nedostalo. Teprve po návštěvě Běloruska jsem začal Pánu intenzivněji děkovat za tuto milost. Pán Bůh zaplať, běloruští katolíci!

Pravda a lež o válce ve Vietnamu

Příslušníci střední a zejména starší generace si bezpochyby pamatují na komunistickou propagandu o „amerických zvěrstvech“ ve Vietnamu v letech 1961–1975. USA tehdy vedly válku na obranu nezávislosti nekomunistického Jižního Vietnamu, jenž se stal obětí agrese komunistického Severního Vietnamu. Boj probíhal krutě na obou stranách. Americké bombardéry pustošily vietnamská města, shazovaly napalm na civilní obyvatelstvo a vypalovaly džungli, kde se skrývali komunističtí partyzáni. Za to se USA v 60. a 70. letech octly na pranýři nejen bolševických států, ale i různých levičáckých hnutí a organizací na Západě, zejména studentské revoluční mládeže z r. 1968. Proslulá americká filmová herečka Jane Fandová navštívila dokonce r. 1972 severovietnamské hlavní město Hanoj, aby zde vyjádřila údajný protest „pokrokové“ americké veřejnosti proti „agresi“ vlády USA.

Objektivně a zvláště z hlediska evangelia nelze samozřejmě schvalovat krutost vojska vůči civilnímu obyvatelstvu. V tom velice často chybují ve válce i ti, na jejichž straně je právo a spravedlnost. Jenže bolševikům těchto let se podařilo dokonalou propagandistickou mašinerií obrátit pozornost světa pouze vůči „americkým zločinům“, zatímco mnohonásobně horší zvěrstva severovietnamských komunistů zůstala mimo pozornost. Mezi ně patří i genocida katolíků.

V r. 1968 obletěla světovými médii zpráva o vyvraždění obyvatel vietnamské vesnice My Lai americkými vojáky. Přitom ale tatáž média se zahalila neproniknutelným mlčením o spoustě těch samých masakrů, jichž se dopustili příslušníci komunistického Vietkongu (tzv. Osvobozenecké armády Vietnamu), podporovaného Sovětským svazem. Rozdíl byl ale v jednom: Zatímco poručík Kelly, jenž vydal v My Lai rozkaz střílet do civilistů, byl za to postaven před americký vojenský

foto: archiv

soud, severovietnamský velitelé dostávali za tytéž zločiny vyznamenání.

Vláda komunistického diktátora Ho Či-mina už r. 1954 zkonfiskovala katolické církvi v Severním Vietnamu, k níž se hlásilo cca 15 procent obyvatelstva, všechny majetek. V rámci tzv. „zemědělské reformy“ došlo nejen k vyvlastnění, ale i k fyzické likvidaci tzv. „kulaků“, mezi které byli zařazeni i katoličtí faráři a řeholní komunity. Pole a statky představovaly jejich jedinou možnost obživy, stát je neplatil a od věřících, převážně nejhudších občanů země, nemohli mnoho očekávat. Tak v letech 1955–1960 většina duchovenstva tehdejšího Severního Vietnamu buď zahynula v pracovních táborech, nebo byla prostě postřílena. Obrovský počet katolických věřících Severního Vietnamu se tak octl bez možnosti mše sv., semináře a katolické školy byly zavřeny.

Kruté pronásledování severovietnamských katolíků vedlo na přelomu 50. a 60. let k pokusu mnoha z nich o hromadnou emigraci do Jižního Vietnamu. Chodily v několika vlnách celé rodiny v tisícových zástupech s nadějí, že v tak velkém počtu se jim podaří přimět pohraničníky, aby je pustili. Jenže ti do nich začali střílet jako na lovnou zvěř, pokud to bylo u pobřeží, tak je dokonce nahnali do moře. Podle odhadů bylo takto vyvražděno kolem 200 tisíc severovietnamských katolíků, jejichž jediným „zločinem“ bylo, že chtěli utéct před perzekucí.

Roku 1975 po odchodu Američanů z Vietnamu obsadila severovietnamská vojska celý Jižní Vietnam včetně hlavního města Saigonu, který byl přejmenován podle komunistického „vůdce“ na Ho Či-min. I tady byl vůči katolické církvi uplatněn stejný scénář jako na komunistickém severu. Biskupové a kněží se stali „kulaky“, stát zabavil církvi všechny majetek a zavřel veškeré semináře a katolické školy. Až v r. 1987 vláda povolila otevřít dva semináře: v Hanoji a v Ho Či-minu. K pomalému zlepšování postavení katolíků došlo teprve po návštěvě vatikánského hodnostáře kardinála Rogera Etchegaraye ve Vietnamu v r. 1989.

Nicméně jde to velmi ztuhla a pomalu, o čemž svědčí vlna nejnovějších zatýkání katolíků, kteří se dožadují práva na znovuootevření státem zabraných kostelů.

Na dokreslení celkové situace je vhodné ještě uvést tuto kuriozitu: V r. 1972 obletěl celý svět snímek malé vietnamské holčičky, jak nahá běží uličkou a její kůže je spálená napalmem z amerického letadla. Této oběti „americké agrese“ se podařilo po dosažení dospělosti z komunistického „ráje“ emigrovat a žije dnes v Kanadě.

Podle „Gość Niedzielny“ 13. 9. 2009 -ram-

Risikoval život za záchranu židovských dětí

Posmrtná medaile s nápisem „Spravedlivý mezi národy světa“, již uděluje izraelský Institut Památníku obětem holokaustu Yad Vashem Nežidům, kteří pomáhali s nasazením vlastního života ohroženým Židům, byla nejnověji přiznána polskému katolickému knězi, faráři a kanovníku Ludwiku Wolskému. Působil za války jako farář v Otwocku a zachránil velký počet židovských dětí před transportem do Osvětimi po likvidaci tamního dětského ghetta. Přesný počet zachráněných není znám, musely jich však být stovky. Jeho heroická aktivita spočívala v tom, že v matrikách zapisoval fiktivní údaje o křtu, což umožnilo umístit tyto děti do sirotčinců a jiných charitativních zařízení. Za to mu hrozil v případě prozrazení bez milosti trest smrti. Bůh však nad ním držel ochrannou ruku. Po válce stejně obětavě pomáhal obětem komunistického teroru, především příslušníkům ilegální Zemské armády, bojující za svobodné, na Sovětském svazu nezávislé Polsko. Zatčení unikl jen díky úmrtí v r. 1953.

Případ pátera Wolského je jen jedním z mnoha důkazů, jak Katolická církev pomáhala za války ohroženým Židům, nejvíce právě v Polsku, ačkoliv v této zemi hrozil za to – na rozdíl např. od okupovaného Holandska nebo Norska – trest smrti zastřelením. Jak konstatují objektivní historikové, v okupovaném Polsku téměř neexistovala církevní instituce, jež by neposkytovala pomoc ohroženému židovskému obyvatelstvu, ať už ukrýváním, falšováním matričních dokladů o „arijském původu“, obstaráváním jídla apod. To všechno se dělo navzdory faktu, že Církev v Polsku byla sama od nacistických okupantů krutě pronásledována, což dokazuje téměř 10 tisíc uvězněných kněží, mnichů a řeholnic a 4 tisíce popravených, povražděných nebo zahynulých v koncentračních táborech. Zlikvidována byla i většina klášterů. Tato fakta je nutno připomínat v zájmu pravdy a ochrany dobrého jména všem, kteří opakují lži o údajné „kolaboraci“ Katolické církve s hitlerovským režimem.

Podle „Gość Niedzielny“ 13. 9. 2009
zpracoval -kb-

„Nikdo nemá větší lásku...“

než ten, kdo položí život za své přátele...“ (Jan 15,13)

Tato slova Pána Ježíše jsou napsána na náhrobku Damiána de Veustera, známého mnohým českým čtenářům z knihy W. Hünermanna „Otec vyhoštěných“. Tohoto kněze, misionáře kongregace Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, zařadil papež Benedikt XVI. letos 11. října mezi světce. Pocházel z Belgie a v nedávné anketě prohlásili občané této malé země právě jeho „největším Belgičanem všech dob“.

Narodil se v obci Tremeloo poblíž Lovaně r. 1840 ve zbožné rolnické rodině jako její osmé dítě. Když se starší bratr stal knězem a sestra řeholnicí, probudilo se i v něm kněžské povolání. Vstoupil v Lovani do semináře a začal studovat teologii. Seznámil se s kongregací Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, která se věnovala misím mezi pohany. Podle dochovaných hodnocení svých představených vynikal mladý Damián už v noviciátě „nenuceností, vyzářováním pokoje a mírem duše“. Po vysvěcení na kněze se měl stát učitelem ve škole své kongregace. Jeho však více přitahovala práce v misích. Boží Prozřetelnost mu „vyšla vstříc“. Spolubratr, který měl vycestovat jako misionář na ostrovy v Tichém oceáně, náhle onemocněl na tyfus. Páter Damián se nabídl místo něho. Představení souhlasili. To se stalo r. 1867.

Těsně před odjezdem napsal v dopise rodičům: „Pro srdce, které své rodiče, svou rodinu, své spolubratry a svou vlast něžně miluje, je to veliká oběť. Ale hlas, který nás povolal a požadoval obětovat všechno, co je nám milé a drahé, je hlasem Božím. Je to hlas našeho Spasitele, který nám říká to, co řekl prvním apoštolům: ‚Jděte, učte všechny národy a učte je zachovávat má přikázání. A já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa.‘ Tato poslední slova jsou pro nás bohatou útěchou. Ježíš Kristus je s misionáři zcela zvláštním způsobem, vede jejich kroky a chrání je v nebezpečích... Co se týká vás, milí rodiče, neznepokojte se kvůli mně. Jsme v Božích rukou, Všemohoucí nás bere pod svou ochranu. Jen o jedno vás prosím: Modlete se, aby Bůh nám dopřál šťastnou plavbu a dal nám odvahu vždy a všude plnit Jeho svatou vůli. V tom spočívá náš celý život. Tato vůle je v evangeliu znázorněna jako úzká cesta, která bezpečně vede do nebe.“

Po dvaceti týdnech plavby lodí konečně dorazili do cíle: on, dalších pět spolubratrů a deset řeholních sester. Tam otec Damián působil několik roků na různých misijních stanicích. Tichomořské ostrovy patřily některé pod brit-

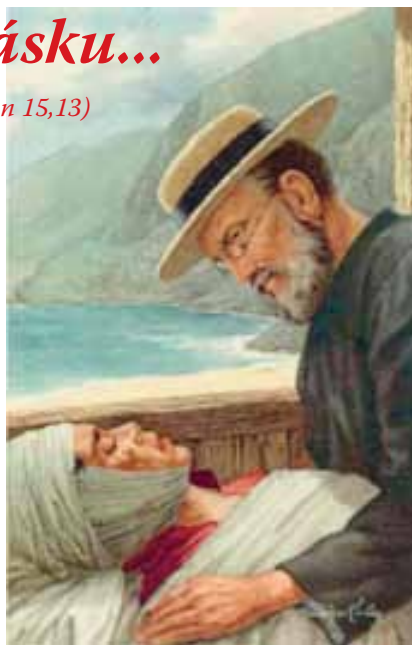

foto: archiv

skou, jiné pod francouzskou koloniální správou. Mezi domorodci bylo hojně rozšířeno malomocenství. Koloniální úřady v obavě před epidemií odvážely postižené na opuštěný ostrov Molokai, kde byli ponecháni svému osudu bez jakékoliv péče, jenom jídlo jim vozili. Tady umírali jako zvířata za velkých bolestí a utrpení, neznámí a světem zapomenutí.

Katolická církev ale smýšlela jinak. Pro ni i tito ubožáci byli Božími dětmi, které nelze nechat bez pomoci. Tamní misijní biskup Maigret se obrátil písemně i ústně na všechny duchovní, kteří zde působili, s tím, že vydědění na Molokai nutně potřebují kněze. Protože však jde o nebezpečnou práci, nelze ji nikomu přikázat. On, biskup, se proto ptá, jestli se někdo dobrovolně nehlásí ke službě malomocným. Otec Damián šel. V květnu r. 1873 vstoupil na parník spolu s 50 malomocnými, které policie deportovala na Molokai. Svým rodičům tenkrát o tom napsal: „Pocituji jako své největší štěstí, že mohu Pánu sloužit v jeho chudých a nemocných

dětech, které byly jinými lidmi zavrženy. Pokouším se přivést je všechny na cestu do nebe.“

Otec Damián na Molokai vyučoval malomocné katechismu, křtil, zpovídal, zaopatřoval a sloužil mši sv. S námahou a za finanční podpory zvenčí se mu podařilo postavit zde kostel. Ale nezůstalo jen u „péče o duše“. Otec Damián se také snažil ulehčit i těžký pozemský osud malomocných. Ještě před odjezdem na Molokai absolvoval zdravotnický kurz, aby mohl fungovat i jako sanitář. Žádný lékař se totiž neodvážil sloužit těmto lidem a riskovat nákazu s jistotou nevyhnutelné smrti. Otec Damián čistil nemocným rány a dokonce amputoval postižené údy, aby neohrožovaly celé tělo. Stavěl pro své svěřence domy ze dřeva, které nahrazovaly chatrče z trávy. Staral se také o důstojné pohřby zesnulých. Ti bývali dosud buďto shazováni do jam nebo zahrabáni do písku. Otec Damián pro ně zhotovoval dřevěné rakve a organizoval pohřby do země s katolickými obřady. Zřídil na Molokai i sirotčinec pro malomocné děti, které neměly nikoho z příbuzných nebo jichž se rodiče kvůli nemoci zřekli. Aby učinil život malomocných aspoň trochu snesitelným, založil hudební kapelu.

Přítom si byl otec Damián plně vědom nebezpečí vlastní nákazy. Strach před ní byl pro něho zdrojem pokušení utéci z Molokai alespoň na nějaký čas. Píše o tom svému bratru: „Vzduch je tu v důsledku této nemoci tak zamořen, že je téměř nedýchatelný. Jednoho dne při sloužení mše sv. jsem si uvědomil, že i mne zde čeká tato nákaza. Octl jsem se v pokušení utéct. Ubránil jsem se však myšlenkou na mého Pána, který vzkřísil z hrobu Lazara. Díky tomu mi již nepřipadá těžké vstoupit do zamořeného a nedýchatelného prostoru lazaretu nemocných v nejtěžším stadiu, i když mne ještě tu a tam přepadne pocit hnusu, když musím slyšet zpovědi těch, jejichž rány už jsou plné červů.“

Odkud čerpal otec Damián sílu všechno toto snášet a vydržet? Jeden z jeho

spolubratří napsal: „Páter Damián vstával časné ráno, aby se modlil. Dělal to buď u paty svého křížifixu, nebo před svatostánkem v kostele. Potom sloužil mši sv. a kázal při ní. Následovala práce až do večera, kdy se modlil breviář.“ Krom toho otec Damián velice miloval modlitbu růžence. Modlil se jej nejráději při chůzi do lazaretu. Často také navštěvoval hřbitov, který na Molokai vybudoval, a modlil se tam za spásu zesnulých. Když mu to čas dovolil, bylo ho vidět v kostele před svatostánkem. Napsal o tom bratru: „Bez Nejsvětější svátosti by bylo mé postavení nesnesitelné. Ale když On je nablízku, tak jsem stále radostný a s nadšením pracuji pro své vydědence.“

Nákaza malomocenstvím nenechala na sebe dlouho čekat. R. 1884 se objevily první potíže. Přijal ortel bolestné smrti jako oběť. Napsal bratru: „S radostí v srdci přináším tuto oběť svého zdraví s tím, aby pomohla ke zdaru mé práce mezi vyhoštěnými.“ Krátce nato se přihlásili Otci Damiánovi jako pomocníci dva kněží a dva laikové, později se připojilo i několik františkánských sester. Až do poslední chvíle se snažil otec Damián, pokud mu to zdravotní stav dovolil, být aktivní.

foto: archiv

P. Damián jako vyhoštěný mezi vyhoštěnými. „Nechci za cenu svého uzdravení opustit ostrov a nesplnit svou úlohu.“

V dubnu r. 1889 však musel definitivně ulehnout, aby už nikdy nevstal. Zaopatřen svátostmi zemřel 15. dubna r. 1889 ve věku 49 let. James Sinnet, irský zdravotník dobrovolník, který ho ošetřoval, podal o jeho smrti tuto zprávu: „Nikdy jsem neviděl u nikoho šťastnější smrt. On byl v utrpení a v modlitbě pevně spojen s Bohem. Opakovaně mne ujišťoval, jaké je to štěstí slavit Velikonoce už v nebi.“ Svému příteli Edwardu Cliffordovi napsal: „Za svého pozemského putování nikdy nezapomeňte jít úzkou cestou!... Šťastnou cestu, můj milý příteli, a na shledanou v nebi!“

Ostatky světce byly uloženy pod stromem, kde po svém příplutí na ostrov strávil svoji první noc. R. 1936 se belgická vláda postarala o jejich převoz

do Lovaně, kde spočívají v chrámu kongregace Nejsvětějšího Srdce. Zároveň tohoto roku byl zahájen proces blahorečení, ukončený r. 1995.

Sv. Damián de Veuster je pádným důkazem, kam vede a co působí bezvýhradná oddanost Kristu a jeho Církvi. Současně vyvrací námitky těch, kteří obviňují katolicismus z „ujarnění svobody“ a „tmářství“. Snad nejlépe a nejkrásněji ocenil osobnost Otce Damiána proslulý indický národní vůdce Mahátma Gándhí, který, i když nebyl křesťanem, přesto prohlásil: „Svět politiky a médií zná jen málo hrdinů, kteří jsou srovnatelní s páterem Damiánem. Vyplatí se hledat prameny, z nichž takové hrdinství pochází.“

-ml- zpracováno podle Fels 11/2009

Vánoce, Vánoce...

Spisovatel Jan Čep ve své povídce „Cesta na jitřní“ píše o sedlákovi Cyrilu Nedomovi, jak kráčí se svojí starou matkou na půlnoční. A hle – najednou vidí, jak spolu s ním a jeho sousedy absolvují tuto cestu zástupy už zemřelých osob z jeho příbuzenstva i z celé vesnice. Tisíce lidí před ním šly v noci 24. prosince stejným směrem, s nimi všemi tvoří teď, v tuto radostnou chvíli, duchovní jednotu v jásosech nad narozením Spasitele.

Čepovi se tak podařilo mistrovsky vyjádřit, co jsou vlastně Vánoce. Pro většinu nábožensky lhostejných občanů tento svátek degradoval na pouhé konzumní šilenství při shánění dárků. Avšak ani mnozí křesťané nejsou na tom o mnoho lépe. Je to pro ně pouhá připomínka narození Ježíše Krista – a to je trochu málo. V betlémské jeskyni Bůh bezprostředně jako člověk vstoupil do lidských dějin – a tím vlastně propojil minulost se současností a budoucností. Celá historie naší planety je tak posvěcena, není to už pouhý „čas“, nýbrž „Boží čas“, daný nám ke spáse. Jen v tomto „Božím čase“ mohou považovat i lidi z minulých staletí a generací za své bratry a sestry. Už to pro mne nejsou exempláře, nad jejichž kosterními pozůstatky bádají archeologové, ale lidé z masa a kostí s nesmrtelnou duší, kteří tak jako já chodili na půlnoční mši slavít velkolepou událost Božího narození. A pokud z různých důvodů nechodili, tak i za ně tekla pře-

drahá Kristova Krev na Kalvárii, i pro ně se narodil, i pro ně zemřel, i pro ně vstal z mrtvých.

Tento prvek jednoty lidstva v jiném náboženství nenajdu. Nemohu ani, protože žádné nezná vstup Boha do konkrétní lidské historie. A pokud o tom hovoří, tak ve zcela jiných souvislostech. Jestliže např. hinduismus učí o bohu Krišnovi, jenž vzal na sebe lidskou podobu, tak to nebylo proto, aby žil náš reálný život a svou bolestnou smrtí otevřel všem lidem bez výjimky možnost spásy v nebi. Navíc Krišna na rozdíl od Ježíše Krista nebyl historickou osobností, což ani samotní hinduisté nepopírají, všechno proběhlo podle jejich nauk pouze „v duchovním řádu“. Bohočlověk jako historická osobnost, jako konkrétní, svědecky i písemně doložená postava lidských dějin – to je pouze křesťanský fenomén.

Vánoce se vžily do našeho povědomí jako „svátky rodiny“. Manželé navzájem, rodiče i děti si dávají dárky. Štědrý den je pro některé jediným dnem v roce, kdy se celá rodina sejde pohromadě. To je dobré a správné. Jenže Vánoce jsou i svátkem širší rodiny, konkrétně rodiny celého lidstva – a to nejen živých, nýbrž i zemřelých. Opravdu zemřelých? Vždyť oni žijí dále – pokud opravdu přijali úžasnou nabídku věčné spásy a nerozhodli se dobrovolně pro cestu záhuby – patří k nám, jsou součástí celé této velké rodiny, zvané „lidstvo“. Rodiny, shromážděné kolem betlémských jeslí, do nichž po svém narození byl uložen Bohočlověk Ježíš Kristus. Rodiny Církve bojující zde na zemi, trpící v očistci a vítězné v nebi.

Hilarion

Na shledanou ve vašem kostele

foto: Stevacek | Dreamstime.com

Na svatého Jana evangelistu jsem měl mši svatou ráno. Po ní jsem posvětil víno. Tady to nebylo zvykem, ale jako rodák z vinorodého kraje jsem přivezl „bojanovské červené“ i bílé a při odchodu z kostela pak účastníci bohoslužby pili „lásku svatého Jana“, jak se říká na Slovácku. Po snídani jsem šel na několikakilometrovou procházku, kterou mi po operaci srdce doporučili lékaři. Šel jsem lesem, směrem na Baldovec a modlil se růženec. Vtom se na ohybu cesty vynořilo pět mladíků, kteří šli proti mně. Přiznám se, že ve mně hrklo. Baldovečtí rváči jsou známí v širokém okolí. Co když je napadne trochu si „pohrát“ se starým pánem? Dnes to není nic divného ani u nás na Moravě. Už nemusíte jít ulicemi newyorského Brooklynu. Nedávno byl zabit v Boskovicích třiasedmdesátiletý důchodce cestou z hostince. Mladí, tak 18–20letí, zastavili a ptají se: „Kde je tu v lese tábor?“ „Hoši,“ povídám, „tady je táborů víc, který hledáte? Za křížovatkou vlevo je skautů z Prostějova, za Houskem táboří Švábeničtí a naproti kamenolomu je tábor, který patří Zbrojovce Brno.“ „Tak ten hledáme,“ řekli. „A kam vede tato cesta,“ ptají se dál. „Do Vysočan,“ informuji je. To už jsem klidnější, nejsou to Baldovečtí. „Do Vysočan?“ říká nejstarší z nich. „Tam je kostel, tak to bychom si mohli zjistit, kdy tam budou bohoslužby na Silvestra a na Nový rok.“ „Na Silvestra večer v 18 hodin,

na Nový rok v devět hodin a v půl jedenácté,“ sdělují. „A víte to jistě?“ „Ano, vždyť jsem vysočanský farář!“ „Kluci,“ povídá jeden z nich, „neříkal jsem vám, když jsme bloudili, že nám Pán Bůh někoho pošle?! A poslal, a dokonce faráře.“ A spokojenost byla na obou stranách. Když jsem jim ukázal správný směr k tomu jejich zimnímu tábořišti, děkovali a volali: „Na shledanou ve vašem kostele!“ A já děkoval Pánu za toto krátké, ale krásné setkání.

Na Silvestra skutečně na mši svatou přišli. Šel jsem právě ze zpovědnice, když se vynořili z před síně kostela. Povídám jim: „Hoši, kolik vás je?“ „Šestnáct.“ „A kolik vás půjde ke svatému přijímání?“ „Všichni,“ zněla odpověď. Opravdu byli všichni a po mši svaté obklopili Betlém a zpívali. Napřed koledy, pak zpěvy z Taizé. Lidé byli již dávno doma, ale jim bylo dobře v našem kostele. „Víte, Otče, když jsme se nedostali na Evropské setkání mladých, tak se alespoň v myšlenkách připojíme k těm, co tam jsou.“ Potom mi napadlo, že kdyby chodilo po cestách naší země víc podobných skupin mladých lidí, kteří se ptají na bohoslužby, černá kronika v novinách by se zmenšila, bezpečnost lidí zvětšila, policie by měla méně práce a národ by šel opravdu k šťastné budoucnosti, kterou si všichni přejeme. Pochopí to ti, kteří mají vliv na mládež v naší zemi?! Prosme o to společně.

Z deníku otce Jana Topenčíka

Drahé děti, Vánoce by měly být svátky plné radosti. O prvních Vánocích, když se Pán Ježíš narodil v Betlémě, anděl řekl pastýřům: „*Zvěstujeme vám velikou radost, radost pro všechny lid. V městě Davidově se vám dnes narodil Spasitel – to je Kristus Pán.*“

Největší radost není z toho, že dostaneme hodně dárků, které nás stejně za nějaký čas omrzí nebo se rozbijí, ale z toho, že uděláme radost druhým, a především Pánu Ježíši.

Přemýšlejme, kdo si odnáší v srdci větší radost? Kdo dostane bonboniéru a sní jí celou sám, anebo ten, kdo se rozdělí s druhými? Kdo se jen líně povaluje před televizí nebo si hraje s mobilem nebo jinými hračkami, anebo ten, kdo někomu s něčím pomůže, třeba s maličkostí? Kdo jde po ulici a má plnou hlavu jen samé zábavy, nebo ten, kdo si všimne, že tam jde nevidomý a potřebuje, aby ho někdo převedl přes ulici, a pomůže mu? Kdo každou korunu utratí za zábavu nebo mlsání a chce mít všechno nové a nejlepší, nebo ten, kdo je skromnější a našetří něco pro pomoc nejpotřebnějším? Na světě je tolik dětí, které nemají ani to nejnutnější, a dokonce mnoho z nich umírá hladem. Může mít v duši radost ten, který chce všechno pro sebe, je zlý na druhé a nikdo ho nemá rád? Anebo spíš člověk laskavý, vlídný, obětavý, ochotný pomáhat, který se snaží druhým dělat radost a mají ho rádi lidé i Pán Bůh?

Pán Ježíš v Betlémě měl radost z pastýřů, z učenců z východních zemí i ze všech, kteří ho přišli navštívit. Ale největší radost mu dělali Panna Maria a svatý Josef. Měli ho velice rádi, starali se o něho, chránili ho a dělali mu radost, i když je to stálo námahu a těžkosti. Například namáhavá cesta z Nazareta do Betléma, marné hledání domu, kde

by byli ochotni je přijmout, pobyt ve stáji, potom útek do v noci do ciziny před úklady krále Heroda. Ale Pán Bůh jim posílal anděly na pomoc a ochranu a teď jsou tím šťastnější s Pánem Ježíšem v nebeském domově. Písmo svaté nám říká: „*Jestliže spolu s Kristem trpíme, budeme spolu s ním i osláveni.*“

Vánoční radost

„*Jestliže spolu s Kristem trpíme, budeme spolu s ním i osláveni.*“

I my se můžeme s ním setkat a jemu sloužit, pomáhat a dělat mu radost v těch, se kterými se setkáváme. Protože řekl: „*Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratrů, pro mne jste udělali.*“

M o d l e m e se také za děti,

kteří jsou smutné, které nemají maminku a tatínka, za nemocné, opuštěné, zarmoucené, za ty, kdo nemají domov, a vůbec za všechny, kteří i o Vánocích trpí.

Také spolužákům a kamarádům vyprávějte o narození Pána Ježíše. Mnozí z nich vůbec nevědí, proč slavíme Vánoce. Můžete jim vyprávět o cestě Panny Marie a svatého Josefa z Nazareta do Betléma, o narození Pána Ježíše ve stáji, o andělech, o pastýřích, o cestě učenců z východních zemí a útěku do Egypta. O tom, co je o Vánocích v kostele. Můžete je přivést k betlému v kostele nebo doma a vyprávět jim o těch osobách, které tam jsou znázorněny. A modlete se i za ty spolužáky a kamarády, kteří o Pánu Ježíši vědí velmi málo nebo nic, aby i oni ho poznávali a milovali.

Přeji a vyprošuji Vám krásné Vánoce a hodně radosti v srdci nejen o Vánocích, ale stále dál až do nebe. Také Vás prosím, abyste se i za mě někdy pomodlili. Pán Ježíš má děti velice rád, proto je modlitba dětí tím požehnanější a mocnější.

Srdečně Vás všechny zdraví

Váš P. Bohumil Kolář

Poděkování

Chtěla bych svědčit o Boží lásce a přimluvě Matky Boží a poděkovat veřejně za záchranu života.

Před několika lety jsem ležela v nemocnici, praskl mi vřed na dvanácterníku, o kterém jsem nevěděla. Byla jsem stížena silným krvácením, které se dvakrát opakovalo. Až na podruhé se podařilo vřed překrýt. Jiná cesta než operace nebyla vhodná. Měla jsem značnou ztrátu krve, kterou mi doplňovali, ale vypadalo to beznadějně.

Podařilo se mi vyzpovídat, přijmout sv. přijímání. Při jasných chvílích jsem se modlila a vzývala Pannu Marii Týneckou, kam my Břeclavští chodíme každoročně na pouť, podle slibu, který dali naši předkové Panně Marii v době moru roku 1866. Byli tehdy vyslyšeni, tak i já.

Byl to opravdu zázrak, za který denně děkuji Bohu Otci i Synu, Matce Boží a Duchu svatému.

Květa Semková

Děkuji touto cestou Pánu Bohu, že na přimluvu blahoslavené Panny Marie, naší nebeské maminky, svatého Charbela a blahoslaveného Hroznaty, vyslyšel naše prosby za uzdravení mé sestřičky z těžké nemoci.

V Ježíši Kristu rytířka Neposkvrněné Václava S.

Chtěla bych touto cestou poděkovat Pánu Ježíši, Panně Marii a otci Piovi za pomoc a ochranu při operaci. Díky nim vše dopadlo dobře. Mnohokrát zaplat Pán Bůh.

S pozdravem čtenářka Vlasta

Po operaci popálenin se mi nedokonale přijaly transplantační štěpy na patách a celých 10 let jsem z nich krvácela. Jak už to bývá, vyzkoušela jsem různé masti a bylinkové odvary, prosila jsem o uzdravení, ale paty se nelepšily. Teprve po 10 letech mě napadlo přiložit na nemocné místo záračnou medailku Panny Marie – nosila jsem ji a znovu prosila sv. Pannu, s vědomím, že není nic, co by nemohla vyprosit. Asi do 3 měsíců mi paty

přestaly krváčet a dnes mám pokoj. Děkuji Panně Marii a Pánu Ježíši.

Danuše Šrubařová, Čeladná

Chtěla bych touto cestou poděkovat Panně Marii za pomoc, ochranu a vyslyšení prosby. Také bych ji chtěla poprosit, aby i nadále naši rodinu ochraňovala.

Vřelé díky, P. Maria!

Květoslava z jižní Moravy

Děkuji Panně Marii a všem svatým patronům, ke kterým se s důvěrou obracím, za uplynulý rok plný Božího požehnání. Děkuji za dar zdraví, mohla jsem navštívit víc poutních míst i vzdálenějších.

Děkuji za narození nového dítěte v rodině, vidět šťastné děti je i naše radost. V životě nejsou jen radosti, ale poznání, že s růžencem se dá vyprosit hrozně moc, to je moje víra. S Boží pomocí i do Nového roku.

Děkuji Vám.

Anežka

Slíbila jsem naší nebeské matce Panně Marii Neposkvrněné poděkovat za uzdravení naší malé pravnučky, která několik dní ležela v horečkách a neutišitelném kašli.

Báli jsme se nejhoršího, ale naše modlitby byly vyslyšeny. Naše nebeská matka se za nás u svého Syna neustále přimlouvá a on Její přimluvy neodmítá.

Děkujeme, Panno Maria, Tobě i Tvému Synu Ježíši a prosíme, aby ses i nadále za zdraví nás všech přimlůvala.

Ctitelka a rytířka Neposkvrněné, Marie z Moravy

O modlitbu prosí:

Vážený rytíři neposkvrněného srdce Panny Marie, moc vás prosím, abyste se přidali a modlili se za jednu mladou maminku dvou dětí, která přišla o svého manžela. Prosím, modlete se za ni a její děti, aby jim Pán Ježíš dal sílu, aby mohli pochopit, proč se tak stalo, a aby zvládli tuto těžkou situaci.

Rytířka Monika

Dále o modlitbu prosí:

J. Balcarová, Jan Teodor.

ZPRÁVY

Vatikán: Miliony dokumentů ve Vatikánských archivech zabírají 90km regálů. Vatikán povzbuzuje akademiky k jejich studiu; ve spolupráci s belgickým nakladatelstvím nyní vydává 105 nejdůležitějších dokumentů pro veřejnost. Knihu Vatikánské tajné archivy vydalo nakladatelství VdH Books v holandštině, angličtině, francouzštině a italštině. Kardinál Raffaele Farina, vatikánský archivář, píše v úvodu knihy, že tajné vatikánské dokumenty jsou dnes v populární literatuře a filmech představovány jako cosi úmyslně skrývaného. Ale latinské slovo *secretum* znamená osobní nebo soukromé. Otevření archivů pro badatele nařídil papež Lev XIII. v roce 1881, a dnes pracuje denně 60–80 lidí na zpracování dokumentů.

06. 12. 2009, CNS

Nizozemsko: Holandský televizní kanál „Avro“ uspořádal „televizní soudní proces“ s papežem Benediktem XVI. za jeho kategorické odmítnutí kondomů jako ochrany před zhoubnou nemocí AIDS. Diváci byli vyzváni, aby podávali „žalobu“. Výsledkem bylo, že televizní „porota“ uznala papeže „vinným“ smrtí milionů Afričanů, nakažených AIDS. Naproti tomu známý terorista Usáma bin Ládín byl podobnou samozvanou „porotou“ zproštěn obvinění. Podobné útoky na Svatého otce v souvislosti s jeho obhajobou katolických zásad jsou čím dál častější.

Vision 4/2009

Madagaskar: Církev může jít tam, kam ostatní nemohou. Mluvčí Sdružení afrických jezuitů proti AIDS řekl agentuře Fides, že církev stojí v čele boje proti AIDS jak v péči, tak v prevenci. Má rozsáhlou síť nemocnic, škol, farností a dalších institucí, díky níž se dostane k lidem a komunitám postiženým pandemií. Je totiž všude. V Africe působí 1 000 církevních nemocnic a 5 000 klinik, jež přijímají HIV pozitivní a nemocné AIDS. Církev také vede 800 sirotčinců pro postižené AIDS. Katolické instituce pečují o 25 % nemocných na celém světě a 40 % nemocných v Africe. Také katolické farnosti hrají významnou roli. Kromě péče o nemocné se církev snaží zbrzdit šíření pandemie. Strategie církve zahrnuje výuku životního stylu bránícího AIDS a šíření informací o HIV/AIDS. Prioritou je prevence.

30. 11. 2009, Fides

Afrika: Za posledních 20 let se počet křesťanů v Africe téměř trojnásobil na dnešních 146 milionů lidí. 17 % Afričanů se hlásí ke katolické víře. Tento rozkvět je možný jen proto, že uprostřed válek, genocid, bezpráví a vykořisťování je zde Církev jako znamení smíření.

Proto má v Africe církev mnoho povolání. Téměř všude rostou semináře. Například seminář Mistra Louise Parisota v Canvedži (diecéze Lokossa, Benin) byl před 15 lety otevřen pro 62 kandidátů kněžství, v roce 2008 to už bylo 220 seminaristů, kteří se zde modlí a studují. Důraz se

klade na filozofické a teologické vzdělání, protože vliv islámu a předkřesťanských tradic je silný. Seminaristé se ale věnují i tělesné práci, aby byli soběstační.

Seminář nyní prostřednictvím ACN usiluje o získání dalších stipendií pro tento akademický rok.

06. 12. 2009, ACN

Španělsko: Vláda v Madridu schválila liberalizaci potratového zákona. Žena má mít „svobodu“ potratu do 14. týdne těhotenství bez omezení, což se týká i nezletilých dívek od 16 let věku, které mohou podle tohoto návrhu jít na potrat i bez vědomí rodičů. To vyvolalo velké protesty katolíků na náměstích velkých měst. Těchto akcí se účastnila i řada biskupů.

ND 26. 9. 2009

OSN: Speciální komise OSN, pověřená sankcemi proti státům tolerujícím mučení při vyšetřování zločinů, vydala verdikt proti latinskoamerické republice Nikaragui, že prý její zákony, zakazující bez výjimky potrat, odporují mezinárodním konvencím proti mučení. Žena, která pod hrozbou trestu nesmí usmrtit své nenarozené dítě, prý prožívá totéž, co člověk vystavený útrpnému právu, ne sice fyzicky, ale psychicky. Ochránci nenarozeného života jsou tak absurdně postaveni na roveň zastáncům mučení a krutosti.

Vision 4/2009

USA: Americký obránce nenarozeného života John Wallace byl fyzicky napaden před radnicí města Flagstaff. Stál tam s transparentem, na němž bylo napsáno: „Potrat zabil více černých Američanů než Ku-klux-klan.“ Útoky proti zastáncům nenarozených nabývají na intenzitě. 11. září byl ve městě Ossoro (Michigan) zastřelen před potratovou klinikou James Pouillon, držící v ruce transparent s nápisem „Life“ (život).

14. 9. 2009, lifesitenews.com

Švýcarsko: Každou první sobotu v měsíci se na náměstích velkých měst (Curych, Ženeva, Bern, Lucern, St. Galen aj.) konají od dubna až do prosince modlitební akce proti interrupcím. Účastní se jich především katolíci věřící z nejružnějších duchovních společenství. Vždycky se shromáždí několik desítek, někdy i stovek osob.

Glaube und Kirche 10/2009

USA: 21. listopadu vedl detroitský arcibiskup modlitební pochod před dvě potratové kliniky. Celá akce byla zahájena ráno mší svatou, při které arcibiskup řekl, že „musíme být svědky podle vzoru samého Boha: šlechetní, laskaví, trpěliví, ale nezastrašení a stálí“. Zúčastnilo se odhadem 450 až 700 věřících, kteří se při pochodu dlouhém asi 8 milůi modlili růžencem. Ti, kdo se s ohledem na svůj zdravotní stav nemohli zúčastnit pochodu, zůstali po mši v kostele v adoraci před vystavenou Nejsvětější svátostí.

04. 12. 2009, HPZ ČR

ZPRÁVY

Evropská unie: Evropský tribunál pro lidská práva ve Štrasburku vydal skandální rozhodnutí, že kříže ve veřejných školách „narušují náboženskou svobodu ateistů“. Tento verdikt byl odpovědí na stížnost Italky finského původu Soile Lautsi-Albertinové, která žalovala školu, kterou navštěvuje její dítě, u italského soudu. Kříž, který visí v učebně, což je ve většině italských škol, prý „narušuje svobodu ateistického přesvědčení jejího dítěte“. Protože italské soudy nerozhodly v její prospěch s odůvodněním, že kříž ve třídě je symbolem etických hodnot, kultury a civilizace, obrátila se Albertinová do Štrasburku. Italská vláda slíbila, že se proti rozsudku Evropského tribunálu odvolá. Biskup Vincenzo Paglia, pověřený Italskou biskupskou konferencí vztahy s jinými náboženstvími, v této souvislosti řekl: „Doufám, že nikdo nebude požadovat zničení náboženských symbolů na náměstích, ulicích a křižovatkách proto, že také ‚narušují‘ čísi náboženskou svobodu.“

Nasz Dziennik 4. 11. 2009

Pravoslavní znepokojeni z nařízení o křížích. Hieronymos II., hlava řecké pravoslavní církve, se chystá svolat mimořádný synod, který by určil strategii boje proti rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva, jež zakazuje kříže ve školách jakožto porušení lidských práv. I většiny mají svá práva, řekl Hieronymos II. vyzval katolíky, aby bojovali proti ohrožení křesťanských symbolů a proti soudcům, kteří ignorují úlohu křesťanství při utváření evropské identity. I v Řecku některé skupiny požadují, aby opatření proti křížům platilo ve všech evropských zemích. Pravoslavní biskup Anthimos ze Soluně však vyjádřil naději, že se vláda postaví proti jakémukoli ustanovení řeckých soudů nebo evropského dvora, jež by požadovalo odstranit kříže ze škol. Biskup Nikolaos z Ftithia varoval, že mladí lidé brzy nebudou mít symbol, který by je chránil; ten by měl být nahrazen idoly socceru a pop-music.

21. 11. 2009, Zenit

Svět: „Pronásledování a zapomenutí“ – tak zní titul zprávy organizace „Církev v nouzi“ o pronásledování křesťanů. V Indii ve státě Orissa v loňském roce muselo 50 tisíc křesťanů, nejvíce katolíků, opustit své domovy. Kdo neuprchl, byl zabit. Hinduističtí extrémisté je rozsekávali mačetami, upalovali, topili, věšeli, znásilňovali ženy atd. Kdo se nezřekl Krista, byl sadisticky zavražděn. V posledních dnech dostává zmíněná organizace zprávy, že v Súdánu jsou křesťané, odmítající konvertovat k islámu, křižováni. Kruté pronásledování zakoušejí křesťané také v komunistické Severní Koreji, v Číně, v Saúdské Arábii, v Pákistánu aj.

ND 4. 11. 2009

Karnataka: letos bylo zničeno 56 kostelů. Za letošní rok bylo v indickém státě Karnataka zničeno 56 křesťanských kostelů. Sajan George, předseda Globální rady indických křesťanů, řekl, že protikřesťanské incidenty v Karnatace

a dalších státech, kde vládne strana Bharatiya Janata, narůstají; důvodem je rostoucí náboženská netolerance. Vláda nekoná svou povinnost: nechrání křesťanské menšiny a nedrží na uzdě hinduistické radikály, řekl George. Těm dává najevo, že si mohou dovolit cokoli, aniž by proti nim zasáhla spravedlnost. Protikřesťanské násilí v Indii zuří zejména v posledních dvou letech: stát Orissa zasáhla zvláště silná vlna v roce 2008. Radikální hinduisté tvrdí, že křesťané nutí lidi ke konverzím, ale křesťané namítají, že jejich sociální služby prostě přitahují lidi k víře. V červnu se v Mumbaji konal křesťansko-hinduistický summit, který podle předsedy Papežské rady pro mezináboženský dialog otevřel novou kapitolu vzájemných vztahů; předseda nicméně připustil, že za dialog jsou odpovědné především místní komunity. V říjnu kardinál Oswald Gracias, mumbajský arcibiskup, mluvil o strachu z konverzí v indické společnosti a o tom, že některé státní úřady chtějí zavést zákony proti konverzím. Zdůraznil, že pokud by některé konverze byly nucené, nemají pro Církev žádný význam: Pro křesťany je konverze především proměna srdce, řekl.

25. 11. 2009, Zenit

Čína: Německý novinář Michael Ragg tvrdí, že v komunistické Číně je více křesťanů než členů komunistické strany. To, že křesťanství navzdory perzekucí prožívá v „říši nebes“ velký rozkvet, je již delší dobu známou skutečností.

5. 10. 2009, kreuz.net

Jižní Korea: V této zemi se 450 taxikářů katolického i protestantského vyznání zapojilo do tzv. „Misie v taxiku“. Ta spočívá v tom, že při jízdě s klientem zapne taxikář buď křesťanskou hudbu, nebo nějaký evangelizační pořad křesťanské rozhlasové stanice, případně sám zahájí s pasažérem rozhovor na náboženské téma.

Vision 4/2009

Rusko vzpomíná na oběti komunismu. 29. října se na náměstí před věznicí Lubjanka, před památným kamenem ze Solovke, konal každoroční den památky obětí komunismu. Slavnost uspořádala společnost Memorial; její člen Alexej Makarov řekl: „Snažíme se vzpomenout na všechny oběti, i když jich byly miliony.“ Téhož dne se konala vzpomínka i na střešnici Butovo v Moskvě, kde KGB zabíjela a pak i pohřbívala oběti své politické represe. Xenia Ljubimova, která o Butovu napsala knihu, řekla: „Když jsem začala pracovat s dokumenty a prepisovat seznam zastřelených, byla jsem překvapena, jak velký počet z nich činí kněží.“

Za 15 let, kdy byla střešnice používána, zde zahynulo asi 1 000 kněží, řeholníků a věřících, kteří obětovali svůj život za víru. Ze všech mučedníků a vyznavačů ruské pravoslavní církve zde bylo popraveno 215 osob.

21. 11. 2009, h2o news

OBSAH

Chvály Boha nejvyššího	1
Hrdina Boží svatý Antonín z Padovy (18)	2
Nejhorší nemoc člověka	6
Maria – Neposkvrněná	6
Matka Boží Milosrdná v Cobre	8
Otázky o Ježíši Kristu	9
Advent otce Antonína	10
Blahoslavení, kteří slyší Boží slovo	12
Pomoc v nouzi	13
Kristova revoluce	14
O správně formovaném svědomí	16
Nightfever	17
Eutanazie a pokrokový svět	18
Zákaz potratu mučením ženy?	19
Církev v Bělorusku se požeňnaně rozvíjí!	20
Pravda a lež o válce ve Vietnamu	22
Riskoval život za záchranu židovských dětí	23
Nikdo nemá větší lásku... ..	24
Vánoce, Vánoce... ..	26
Na shledanou ve vašem kostele	27
Vánoční radost	28
Poděkování	29
Zprávy	30

Immaculata – Neposkvrněná
(dvouměsíčník) 6/2009, ročník XVIII.
ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho
č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR E 6202.

Vydává: Konvent minoritů v Brně.

Nakladatelství:

Konvent minoritů v Brně.

Redakce si vyhrazuje právo měnit
nápisy a zkracovat příspěvky.
Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Bankovní spojení: Commerzbank AG,
číslo konta: 50013424/6200

Bezhotovostní platby **vždy** opatřete var.
symbolem uvedeným na adresním štítku.

Výrobní náklady jsou 18 Kč/1 výtisk. Příspěvky na rok 2010: Dobrovolné dary.

Tyto je možno zasílat na adresu redakce:

Konvent minoritů v Brně

Minoritská 1, 602 00 Brno

E-mail: immaculata@minorite.cz; tel.: 542 215 600

Čtenáři ze Slovenska

mohou posílat předplatné na adresu:

Kláštór Minoritov, Košická 2, 054 01 Levoča

<http://immaculata.minorite.cz>

Poštovní poukázku typu A s poznámkou „Příspěvek na Immaculatu“ v rubrice „Zpráva pro příjemce“ nebo převodem na účet 50013424/6200 s variabilním symbolem, který najdete na Vašem adresním štítku (podle tohoto údaje poznáme, kdo nám příspěvek poslal). Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemohou poslat žádný příspěvek a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídít. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme. **Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu posílejte na adresu redakce v Brně, nikoli na adresu distributora.** Stále čtenáře prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli svůj variabilní symbol nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplať.

Prosíme všechny čtenáře našeho časopisu, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým, a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

RYTÍŘSTVO NEPOSKVRNĚNÉ

Hnuť, jehož členové se snaží o obrácení hříšníků a těch, kdo ještě nepoznali Krista, zvláště o obrácení nepřátel Církve, o jednotu křesťanů a o posvěcení všech pod ochranou a prostřednictvím Neposkvrněné.

PODMÍNKY:

1. Odevzdat se úplně Neposkvrněné. Stát se nástrojem v Jejích mateřských rukou.
2. Nosit zázračnou medailku.
3. Zapsat se do knihy Rytířstva v sídle kanonicky ustanoveném.

PROSTŘEDKY:

1. Denně se modlit střelnou modlitbu k Neposkvrněné: „Ó Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utkáme, i za všechny, kteří se k Tobě neutkávají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěřeni.“
2. Využívat pro Neposkvrněnou všechny morálně dobré prostředky, jaké dovoluje stav, podmínky a okolnosti. Neúčinnější prostředky jsou – modlitba, pokání a svědectví křesťanského života.
3. Doporučuje se šíření zázračné medailky Neposkvrněné.

* * * **Národní centrum MI, Minoritská 1, 602 00 Brno * * ***

800 LET OD ZALOŽENÍ ŘÁDU MINORITŮ ♦ 1209–2009

Sv. František slaví první jesličky v Grecciu.
Giotto di Bondone, freska v Bazilice sv. Františka, Assisi.

*Gloria
in excelsis Deo!*

**Požehnané Vánoce
a nový rok plný naděje přeje
redakce**